

179

ขณะที่ลือวินเข้ามาในมือได้ถือห่อผ้าที่นางนำมาเมื่อวานด้วย
คิดว่าคงจะเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว

หลังจากเข้ามานางก็คุกเข่าให้เส้นหยวนทันที ก่อนกล่าวว่า
"เป็นบ่าวที่ไร้วิชาสนา มีอาชีพรณนิตรับใช้นายท่านและฐูหยินได้ บ่าว
เต็มใจจะกลับไปปรนนิบัติรับใช้ไท่ไท่เจ้าค่ะ" พุดเหมือนว่าล้วนเป็น
ความผิดของตนเองก็มีปาน

เส้นหยวนรู้สึกผิดอยู่บ้าง จึงเงยหน้ามองลือวิน

เสื้อตัวยาวกั้นขอบสีม่วงอ่อนดอกดิงเซียง* คู่กับกระโปรงบุวมสีขา
เส้นผมดำขลับประหนึ่งขนนกกาน้ำ หน้าตากังามพิสุทธ์ เป็นหญิงสาว
ที่รู้ความรู้กาลเทศะนางหนึ่ง

เส้นหยวนคิดแล้วก็สั่งไฉ่เวย "เจ้าไปหยิบตัวเงินสองร้อยตำลึงมา"

* ดอกดิงเซียง หมายถึงดอกโล่แล็ก

ไฉ่เว่ยรับคำ เดินเข้าห้องนอนของเสียนหยวน เปิดตู้ใบเล็กลงรักฝังมุก หยิบตัวเงินหนึ่งร้อยตำลึงสองใบออกมาจากกล่องไม้ใบเล็กใบหนึ่งในตู้ จากนั้นก็ปิดประตูแล้วเดินออกมาอีกครั้ง

เสียนหยวนทำท่าบอกให้ไฉ่เว่ยนำตัวเงินมอบให้ลวีอวีน

เงินสองร้อยตำลึงมิใช่จำนวนน้อยๆ เลย! เห็นเช่นนี้ลวีอวีนก็ตกใจจนสะดุ้ง รีบปฏิเสธ "บ่าวมิกล้ารับ ท่านเก็บกลับไปเกิดเจ้าคะ!"

"เจ้ารับเอาไว้เถอะ!" เสียนหยวนกล่าวเสียงอ่อนโยน "ถือเสียว่าเป็นการชดเชยจากข้า"

เสียนหยวนและลวีอวีนต่างรู้แ่ใจดีว่าเจียงซื่อเป็นคนรักหน้าตา เสียนหยวนส่งลวีอวีนกลับไปยามนี้ เจียงซื่อมีหรือจะเก็บนางไว้รับใช้ข้างกายต่อให้เห็นแล้วมิใช่ทุกวัน จะต้องจับลวีอวีนแต่งงานออกไปแน่นอน เกรงว่าคงต้องแต่งไปไกลๆ อีกด้วย ดีไม่ดีอาจเป็นในพื้นที่กันดารห่างไกลสักแห่ง

ลวีอวีนได้ยินดังนั้นขอบตาก็เรือ่แดงขึ้นมาอย่างกลั่นไม่อยู่

นางรับตัวเงินสองร้อยตำลึงนั้นมาอย่างเงี้ยวๆ ก่อนพับเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง แล้วพุก่ลงโขกศีรษะให้เสียนหยวนทันที

เงินสองร้อยตำลึงนี้เพียงพอจะทำให้นางไม่ต้องกังวลเรื่องการกิน การอยู่ไปทั้งชาติแล้ว บุญคุณในคราวนี้ของเสียนหยวน นางจะจดจำไว้เสมอ

เสียนหยวนเรียกไฉ่เว่ยให้ประคองลวีอวีนลุกขึ้น ส่วนตนเองก็ลุกขึ้นจากเตียงหลังยันเพื่อจะเดินไปยังเรือนของเจียงซื่อเช่นกัน

แม้รู้ทั้งรู้ว่าอีกประเดี๋ยวจะต้องคอยมองสีหน้าของเจียงซื่อ ฟังอีกฝ่ายกล่าววาทจาอ่อนแคะ แต่นางก็ต้องไปเผชิญหน้า อย่างไรก็ตามก็มิอาจปล่อยให้

ลือวีนอนอยู่ในเรือนจึงหยวนต่อไปได้จริงๆ

คนเราก็เป็นเช่นนี้ ที่ผ่านมาเส้นหยวนไม่รู้สึกละไรกับหลี่ชิวเหยา เพียงแค่อยากอยู่กับเขาอย่างเคารพและให้เกียรติกันไปชั่วชีวิต หากเขาต้องการรับอนุ นางก็คงจะยังพยายามทำหน้าที่ของภรรยา ช่วยจัดการให้เขาอย่างเต็มที่ เนื่องจากเวลานั้นในใจนางไม่มีเขา

แต่บัดนี้นางมีใจให้หลี่ชิวเหยาแล้ว จะยังทนมองดูสตรีอื่นปรนนิบัติ อยู่ข้างกายเขาคือได้อย่างไรเล่า

ครั้นมาถึงเรือนใหญ่สาวใช้เข้าไปรายงานเสร็จก็เปิดม่านเชิญ เส้นหยวนเข้ามานั่งรอในห้องกลาง

ทว่าเจียงซีอิมิได้ออกมา ผู้ที่ออกมาคือซุนมามา

ซุนมามายอบตัวคารวะเส้นหยวนพลงเอ่ยเรียกว่า "สุหยินใหญ่" ก่อนเอ่ยว่า "เขานี้ไท่ไท่อาการปวดศีรษะกำเริบ ยามนี้กำลังนอนอยู่ สุหยินใหญ่มีธุระอะไรก็บอกมาได้ ประเดี๋ยวว่าจะไปแจ้งให้ไท่ไท่ ทราบเจ้าคะ"

จะอย่างไรเจียงซีอิมิก็เป็นแม่สามีของเส้นหยวน เมื่อรู้ว่านางป่วย ก็สมควรต้องไปเยี่ยมสักหน่อย

เส้นหยวนจึงลุกขึ้นยืน กล่าวด้วยสีหน้าเป็นห่วง "อะไรวะ! ท่านแม่ ไม่สบายหรือ ซุนมามาช่วยนำทางที่ ข้าจะไปดูท่านแม่เสียหน่อย"

ซุนมามารับบอกว่า "ท่านหมอบอกไว้แล้วว่าอาการป่วยของไท่ไท่ ต้องให้พักผ่อนเสียๆ อีกทั้งไท่ไท่ก็เพิ่งจะหลับไป ยามนี้ยังไม่เหมาะ จะไปเยี่ยมเจ้าคะ"

เส้นหยวนเห็นซุนมามีท่าทางเช่นนี้ก็รู้ว่าเจียงซือไม่ได้นอนหลับ อีกฝ่ายก็แค่ไม่ยอมพบนางเท่านั้น เกรงว่าเรื่องปวดศีรษะนี้ก็ใช้หลอกนาง เช่นกัน

เมื่อวานเจียงซือยังพุดคุยกับนางอย่างอ่อนโยนอยู่แท้ๆ ไฉนวันนี้ จู่ๆ ก็ไม่ยอมพบนางเสียแล้วเล่า

เส้นหยวนคิดไม่ออกว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ จึงเลิกคิดเสียเลย แล้วเปลี่ยนมาพุดถึงจุดประสงค์ที่มาเยือนอย่างอ้อมค้อมแทน

ใครจะไปรู้ว่าพอบซุนมามาได้ยินก็จะกล่าวอย่างตรงไปตรงมาทันที "ป่าวเข้าใจความหมายของสุทธินิโหญ่ อีกสักครู่พอไท่ไท่ตื่นแล้ว ป่าวจะแจ้งเรื่องนี้ต่อนางเจ้าคะ" ครั้นแล้วก็บอกให้ลี้วี่กลับไปยังห้องเดิม ของนางก่อน

ต่อจากนั้นซุนมามาก็คูยกับเส้นหยวนอีกสองสามคำแล้วเอ่ยปาก ขอตัว บอกว่าต้องเข้าไปเฝ้าไท่ไท่ ทั้งยังเชิญให้เส้นหยวนกลับไปก่อน

เส้นหยวนจึงเอ่ยลา หันหลังเดินออกมาข้างนอกเช่นกัน

ถึงอย่างนั้นเส้นหยวนก็ยังรู้สึกแปลกใจ เมื่อครู่ซุนมามาไม่มีท่าทาง ประหลาดใจแม้แต่น้อย กลับคล้ายว่ารู้อยู่ก่อนแล้วว่านางจะพาลลี้วี่น กลับมาส่ง

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนคิดแล้วก็หันไปมองชิงเหอพลางสั่งนางว่า "เจ้าอย่าเพิ่งกลับไป อยู่สืบข่าวมาที่ว่าวันนี้ที่เรือนิโหญ่ใช้เกิดเรื่องอะไรขึ้น หรือไม่"

ชิงเหอรับคำ

เส้นหยวนถึงค่อยพาไฉ่เวยเดินไปยังเรือนจึงหยวนต่อ

จวบจนถึงเวลาเดินหยวนกินอาหารกลางวัน ซึ่งเหอถึงได้กลับมามองเห็นว่ามองเห็นเดินหยวนกำลังกินข้าวอยู่ ซึ่งเหอจึงมิได้ก้าวมารายงานทันที เพียงแค่นั่งคอยรับใช้อยู่ข้างๆ

อย่างไรก็เป็นเวลาอาหาร จะมารายงานข่าวได้อย่างไรเล่า แต่เดินหยวนอยากรู้อย่างยิ่งว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ จึงวางชามและตะเกียบในมือลง ก่อนเอ่ยถามซึ่งเหอ "เจ้าได้ข่าวอะไรมา"

คราวนี้ซึ่งเหอถึงได้ก้าวมารายงาน "ข่าวถามอยู่หลายคน เริ่มแรกไม่มีผู้ใดกล้าพูด ดูเหมือนว่าไท่ไท่จะออกปากห้ามไม่ให้ใครพูดเรื่องที่เกิดขึ้น เมื่อเข้าออกไป บ่าวหาตัวสาวใช้นางหนึ่งมา แอบมอมขมจ้างใส่เมล็ดสนที่ท่านให้บ่าวเมื่อวันก่อนให้นางกิน นางถึงได้ยอมบรีปากบอกว่าวันนี้ นายท่านไปพบและคุยกับไท่ไท่ พอนายท่านจากไป ไท่ไท่ก็โมโหจนล้มหมอนนอนเสื่อเจ้าค่ะ"

ต่อจากนั้นซึ่งเหอก็เล่าเรื่องที่หลี่ชิวเหยาพูดกับเจียงซือเมื่อเช้านี้ให้เดินหยวนฟังอย่างคร่าวๆ

เดินหยวนได้ยินแล้วมูมปากก็โค้งขึ้นมา

นางไม่ชอบเจียงซือเลยจริงๆ ซาดิ่ก่อนนางได้รับความลำบากจากฝีมือของเจียงซือมาไม่น้อย ซาดิ่นี้ก็ยังคงติดที่ฐานะแม่สามีอีก กระนั้นแม้นางจะซังน้ำหน้าเจียงซือเพียงไร แต่ภายนอกก็ยังคงต้องให้ความเคารพอีกฝ่าย

คิดไม่ถึงว่าหลี่ชิวเหยาจะถึงกับพูดเรื่องนี้เหล่านี้กับเจียงซือจริงๆ ซ้ำยังเป็นการทำเพื่อนาง...

เดินหยวนรู้สึกวุ่นวายใจวุ่นวายยิ่งนัก

นางหันหน้าไปมองแสงอาทิตย์ด้านนอก เพิ่งจะเที่ยงตรง กว่า
หมีขีวเหยาจะกลับมาอีกพักใหญ่กว่ายามนี้นางเริ่มจะคิดถึงเขาเสียแล้ว

เมื่อก่อนเวลาหมีขีวเหยาไปทำงานนางไม่เคยรู้สึกตั้งตารอเขากลับมาเช่นนี้ แต่วันนี้ทั้งวันกลับรู้สึกว่าเวลาผ่านไปช้าเหมือนนานเป็นปี
อยากแต่จะให้หมีขีวเหยากลับมาเร็วๆ

หลังจากสั่งให้ชิงเหอและชิงจู่เก็บจานชามออกไปแล้ว เส้นหยวนก็
หยิบสะดึงมาเริ่มปักผ้า ทว่าในใจไม่อาจสงบลงได้ เอาแต่คิดถึงหมีขีวเหยา
ใจลอยอยู่เนืองๆ

แม้แต่ไฉ่เว่ยยังพูดขึ้นยิ้มๆ อย่างอดไม่ไหว "วันนี้สู้อยินเป็นอะไรไป
เจ้าคะ หน้าแดงอยู่ตลอดเชียว ข้ายังมีรอยยิ้มอีกด้วย"

เส้นหยวนแหม่ปาก สองแก้มยิ่งแดงกำมากขึ้น

สุดท้ายนางก็วางสะดึงลงบนโต๊ะเล็กแล้วลุกขึ้นยืน เรียกไฉ่เว่ย
"พวกเราไปเดินเล่นในสวนกัน"

ไฉ่เว่ยรับคำ ก่อนเดินไปเล็กลงมาสีเสื้อเขียวหยกปักลายดอกบนประตูลอย
ฉลุลาย เชิญให้เส้นหยวนเดินออกไป

แม้อากาศจะเย็นเนื่องจากเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ แต่โชคดีที่วันนี้
ท้องฟ้าแจ่มใส จุดที่แดดส่องจึงยังอบอุ่นยิ่ง

มีหน้าซำดอกตูมบนต้นอวี่หลันที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์ก็ดูเหมือนจะ
บานแล้ว

ทางด้านหน้าไม้ไผ่ยังมีต้นดอกซาภูเขาเตี้ยๆ ต้นหนึ่งปลุกอยู่ข้าง
หินก้อนหนึ่ง ใบสีเขียวเข้ม ดอกตูมสีชมพูกำลังผลิบาน

ยามนี้เส้นหยวนอารมณ์ดี ย่อมจะเห็นทุกอย่างดั่งงามไปหมด
เส้นหยวนหยุดฝีเท้าลงข้างดอกซากุระเขา มองดูมันด้วยรอยยิ้มพลาง
พูดคุยกับใจเว่ย ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่บ้านเดิมของนาง

เส้นเฉิงจางยังคงว่างงานอยู่ที่บ้านเช่นเดิม

ขณะเส้นหยวนกับหลี่ชิวเหยาไปอวยพรปีใหม่ยังสกุลเส้นในวันที่สอง
เดือนหนึ่ง เหยาซื้อได้เปรยกับเส้นหยวนอย่างอ้อมๆ อีกครั้งถึงเรื่องที
อยากให้เห็นเฉิงจางกลับไปเป็นขุนนาง อยากให้เส้นหยวนช่วยพูดคุยกับ
หลี่ชิวเหยาสักหน่อย ทว่าเส้นหยวนมิได้สนใจ

ส่วนตัวเส้นหยวนไม่อยากให้เห็นเฉิงจางกลับไปเป็นขุนนางอีกครั้ง
แต่โรมาเส้นเฉิงจางก็เป็นคนหูเบา คิดว่าคงไปได้ไม่ไกลในเส้นทาง
ขุนนางแน่

ยิ่งกว่านั้นเมื่อเย็นวานเส้นหยวนยังได้รู้ดีกว่าเรื่องที่เส้นเฉิงจาง
กระทำทุจริตเป็นเรื่องจริง จึงยังไม่อยากให้เขากลับไปเป็นขุนนางยิ่งกว่าเดิม
ส่วนเส้นหงนั้นแม้เส้นเฉิงจางจะไม่ได้เป็นขุนนางแล้ว แต่มีพี่เขย
อย่างหลี่ชิวเหยาอยู่ เขาจึงยังสามารถศึกษาในสำนักการศึกษาหลวง
ต่อไปได้

นิสัยของเส้นเฉิงจางนิ่งเงียบขึ้นกว่าที่แล้วมาไม่น้อย นางได้พบกับ
ซ่งเฉิงจี้สองครั้ง และรู้สึกพอใจอย่างยิ่ง ยามนี้จึงเอาแต่ปักชุดแต่งงาน
อยู่ในบ้าน รอออกเรือนในฤดูใบไม้ร่วงปีนี้อย่างสบายใจ

เส้นเฉียวอายุยังน้อย เส้นหยวนยังคงไม่พอใจจะมอบเรื่องการแต่งงาน
ในวันหน้าของนางให้เหยาซื้อจัดการ จึงมีพื้นที่เส้นหยวนต้องคอยให้
ความสนใจแทน

ส่วนด้านคุณหาสมัครพบบุรุษสกุลเสียนั้น ป้าสะใภ้ใหญ่ได้ส่งข่าวดี มาว่าใจหมิงอยู่ผู้เป็นพี่สะใภ้ได้ตั้งครรรค์แล้ว ทำเอาป้าสะใภ้ใหญ่ดีใจ จนหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสทุกวัน

เสียนหยวนกำลังพูดกับไฉ่เว่ยว่าอีกสองวันจะไปเยี่ยมใจหมิงอยู่ย ันไฉ่เว่ยนั้นก็พลันได้ยินคนเรียกตนเองจากด้านหลัง "พี่สะใภ้"

เสียนหยวนหันกลับไปมองก็เห็นว่าเป็นเชี่ยเจินเจิน

เชี่ยเจินเจินแต่งกายงดงามเรียบร้อย เสื้อผ้าตัวนสีราวบัวลาย ดอกกล้วยไม้และใบไผ่ บนศีรษะปักด้วยปิ่นหยกเขียวหนึ่งอันและดอกไม้ประดับสองดอก อีกทั้งสีหน้านางดูไม่สู้ดี ยามยิ้มก็ดูจืดเจ๋อนยิ่ง

คนทั้งสองคารวะทักทายกันเสร็จ เชี่ยเจินเจินก็กล่าวกับเสียนหยวน ด้วยใบหน้ายิ้ม "พี่สะใภ้ช่างอารมณ์ดีนัก ถึงกับมาชมดอกไม้ที่อยู่ที่นี่"

ระหว่างที่พูดเชี่ยเจินเจินก็พินิจดูเสียนหยวนไปด้วย เห็นอีกฝ่าย สวมเสื้อผ้าตัวนสีเหลืองอ่อนลายดอกเหมยกุ๊นขอบขนสัตว์คู่กับกระโปรง ผ้าไหมสีเหลืองนวล ดูทั้งมั่งคั่งทั้งสง่างาม

เสียนหยวนดูหน้าตาสดใสยิ่ง คิดว่าคงจะอารมณ์ดีมาก ทว่าคิดไปแล้ว ก็สมควรเป็นเช่นนั้น มีสามีที่ดีต่อตนเองทั้งที เสียนหยวนจะอารมณ์ไม่ดี ได้อย่างไรเล่า

เชี่ยเจินเจินคิดถึงตรงนี้ก็รู้สึกเศร้าหมองขึ้นมา

เมื่อเย็นวานเชี่ยเจินเจินสลัดวางอายุทิ้งไป รวบรวมความกล้า บอกกับหลี่ชิวหยวนว่านางอยากมีลูก ถึงขั้นถอดชุดนอนบนร่างตนออก ต่อหน้าเขา

วาทะที่เจียงซื่อพูดต่อหน้าคนทั้งหลายในคืนสิ้นปีทำร้ายจิตใจ

เสียเงินเงินมากจริงๆ

มีหน้าซ้ำเมื่อวานเจียงซื้อข้อยังยกลิ่วให้หลี่ซิวหยวน และสามีนาง ก็มีได้ปฏิเสธ หากเสียเงินเงินยังไม่มีลูกอีก ผู้ใดจะไปรู้ว่าวันหน้าเจียงซื้อ จะออกอุบายร้ายอะไรออกมาอีก

แต่คิดไม่ถึงว่าเวลานั้นหลี่ซิวหยวนกลับเพียงปรายตามองเสียเงินเงิน ปราดหนึ่งแล้วเก็บสายตากลับไป ก่อนจะพูดอย่างเย็นชาว่า 'สตรีพึงต้องมีความสำรวม เมื่อก่อนเจ้าก็ทำได้ดี ซ้ำไม่ชอบที่เจ้าแสดงกิริยารุกเร้า เช่นยามนี้' พูดพลางพลิกตัวนอนหันหลังให้นาง

เสียเงินเงินได้ยีนคำของหลี่ซิวหยวนแล้วก็ทั้งรู้สึกอับยศอดสูและ ขุ่นเคืองเดือดดาล นางนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน เอาแต่หลังน้ำตาเจี๊ยบๆ

ขณะลุกขึ้นจากเตียงยามฟ้าสว่างดวงตาทั้งสองของนางก็บวมเป่ง ต้องใช้ผ้าร้อนประคบเป็นครู่ใหญ่ ทั้งต้องผัดแป้งลงไปถึงได้มองไม่เห็น

ต่อจากนั้นเสียเงินเงินก็ออกไปคารวะเจียงซื้อที่เรือนใหญ่

แต่มีรู้เหตุใดเจียงซื้อถึงดูมีท่าทางไม่พอใจอย่างยิ่ง จึงไม่มีสีหน้าที่ดี ให้เสียเงินเงิน ซ้ำยังเอ่ยวาจาต่อนแคะนางอีกมากมาย นางเองก็ทำได้เพียง อดทน

หลังปรนนิบัติเจียงซื้อกินอาหารเช้าเสร็จ เสียเงินเงินก็ไปจัดการ บรรดาเรื่องทีคนในจวนมารายงานต่อ ยามนี้ถึงเพียงจะมีเวลาให้พักหายใจ หายคอบ้าง

ทว่าเสียเงินเงินไม่ยอมกลับไปเรือนผู้ซุนนั้ก จึงมาผ่นคนลายอารมณั้ ในสวน คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญมาเจอเสี้ยนหยวนเข้า

ได้ยีนคำของเสียเงินเงินแล้ว เสี้ยนหยวนก็กล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"เมื่อครู่ยามอยู่ในห้องเห็นวันนี้แดดดี จึงอยากจะออกมาเดินเล่นสักหน่อย"
ก่อนจะถามเขี่ยเงินเงินว่า "เจ้ามาจากที่ใด"

เขี่ยเงินเงินมุ่นคิ้ว มุมปากยกขึ้นยิ้มเยาะตนเอง "ข้าจะมาจากที่ใด
ได้อีกเล่า ถ้ามิใช่ไปปรนนิบัติท่านแม่ที่เรือนใหญ่ ก็ต้องไปจัดการงาน
จุกจิกในจวนที่โถงเล็กด้านหน้าแห่งนั้น"

เส้นหยวนได้ยื่นเขี่ยเงินเงินพูดแฝงด้วยโทสะก็ไม่ได้ต่อบทสนทนา
เพียงแค่มิมน้อยๆ

ครั้นแล้วก็ได้ยื่นเขี่ยเงินเงินพูดอีกว่า "ตอนข้าอยู่ที่เรือนของท่านแม่
ก่อนหน้านี้นี้ ได้ยินสาวใช้สองคนแอบคุยกันว่าตอนกลางวันพี่สะใภ้
พาลวี่อวินกลับไปส่ง ยังพูดด้วยว่าพี่ใหญ่ไปพบท่านแม่ตอนเช้าด้วย
จุดประสงค์ที่จะส่งลวี่อวินกลับไปเช่นกัน ข้านั้นอิจฉาในวาสนาของ
พี่สะใภ้โดยแท้"

180

เสียเงินเงินอีกฉาเส้นหยวนจริงๆ เพื่อปกป้องเส้นหยวนแล้ว
 หลีชีวเหยาถึงกับกล้าโต้เถียงเจียงซื่ออย่างเปิดเผย ในขณะที่หลีชีวหยวน
 ไม่มีทางทำเรื่องเช่นนี้ออกมาได้ขนาด

หลีชีวหยวนกตัญญูต่อเจียงซื่อยิ่ง เจียงซื่อสั่งอะไร ไม่ว่าจะ
 เรื่องถูกหรือผิดเขาล้วนจะทำตาม ถึงขั้นยังเรียกร้องให้เสียเงินเงินซื้อฟง
 เจียงซื่อตามไปด้วย บอกว่าเช่นนี้ถึงจะเป็นการกตัญญูทเวที

อันที่จริงเสียเงินเงินอยากจะให้หลีชีวหยวนปกป้องนางต่อหน้า
 เจียงซื่อสักครั้ง...แต่นางก็รู้ว่านี่เป็นเพียงความพ้อฝันของตนเองเท่านั้น

เรื่องที่เสียเงินเงินพูดในวันนี้ล้วนต่อบทสนทนาได้ค่อนข้างยาก
 ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงยิ้มก่อนเอ่ยว่า "เจ้าก็มีวาสนาเช่นกัน สามารถ
 แต่งงานกับคนที่ตนเองชมชอบได้ นับว่าสมหวังแล้ว"

เทศกาลชั่งหยวนเมื่อปีที่แล้วเส้นหยวนได้ยื่นเสียเงินเงินสารภาพรัก

กับหลี่ชิวหยวนเองกับหู

เสียเงินเงินได้ยืมแล้วก็มีสีหน้าอึ้งงั้นไปเล็กน้อย

เวลานั้นนางรักและชื่นชมหลี่ชิวหยวนจริงๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็อยากจะทำางงานกับเขา แต่หากย้อนเวลากลับไปได้อีกครั้ง นางคิดว่าตนเองคงจะไม่แต่งงานอีกแล้ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนไม่อยากใช้ชีวิตร่วมกับคนที่ปราศจากความอบอุ่น ไม่มีแรงผลักดันให้ฝ่าฟันชีวิตไปได้

ทว่าเสียเงินเงินก็ได้ตอบอะไร เพียงแคื่อยิ้มเยาะตนเอง จากนั้นก็กล่าวกับเสียนหยวนอีกว่า "ช่วงก่อนข้าว่าง จึงได้ปักภาพทิวทัศน์นอกมาอยากจะทำเป็นฉากกัน หากยามนี้พี่สะใภ้ไม่มีธุระก็ไปนั่งที่เรือนข้าเกิดดูภาพที่ข้าปักสักหน่อยดีหรือไม่"

เสียนหยวนไม่อยากไปจึงปฏิเสธในทันที

แต่ไม่รู้ไฉนวันนี้เสียเงินเงินถึงได้มีท่าทางกระตือรือร้นอย่างที่สุด รบเร้าให้เสียนหยวนไปให้ได้ ข้ายังบอกว่าเสียนหยวนแต่งเข้ามาสามเดือนกว่าแล้ว กลับไม่เคยไปเยือนเรือนของนางสักครั้ง วันนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเชิญเสียนหยวนไปนั่งให้ได้

ในช่วงสามเดือนกว่านี้เสียเงินเงินมานั่งที่เรือนจึงหยวนหลายหน ตามมารยาทแล้วเสียนหยวนก็ควรไปนั่งที่เรือนของเสียเงินเงินบ้างจริงๆ

เสียนหยวนจึงมองแสงอาทิตย์เหนือศีรษะ คิดว่าตอนนี้ยังห่างจากเวลาเลิกงานของขุนนาง หลี่ชิวเหยาและหลี่ชิวหยวนคงไม่กลับมาเร็วปานนี้แน่ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นางไปนั่งที่เรือนสุ่ยซุนเสียหน่อยก็ไม่ใช่ไรหอกนางจึงตอบรับไป

เรือนสุ่ยซุนอยู่ไม่ห่างจากสวนนี้สัก เวลาเพียงสองถ้วยชาก็เดินมาถึง ประตูใหญ่ทาสีเขียว กำแพงขาวกระเบื้องดำ ได้ชายคาแขวนโคมแดง ไว้สองดวง หน้าประตูยังปลูกต้นหลิวที่ลำต้นมีขนาดเท่าปากชามไว้ด้วย ต้นหนึ่ง ทว่ายามนี้อากาศยังเย็นอยู่ ใบหลิวจึงยังไม่งอกออกมา มีเพียง กิ่งเกลี้ยงๆ แกว่งไกวเบาๆ ท่ามกลางสายลมเย็น

เส้นหยวนพลันหยุดตีเท้าลง จู่ๆ ก็ไม่ค่อยกล้าเดินเข้าไป ซากัดก่อนนางใช้ชีวิตอยู่ในเรือนสุ่ยซุนนี้อย่างเรียบง่ายเดียวดาย ถึงห้าปี

เวลาเกือบสองพันวันนั้นนางไม่ยากหวนนึกถึงอีก เดิมทีก็คิดมาตลอดว่าตนเองวางเฉยกับเรื่องราวในชาติก่อนได้มากพอแล้ว แต่ครั้งนี้มา ยืนอยู่หน้าประตูเรือนสุ่ยซุนในยามนี้ นางก็อดจะรู้สึกเสปจมุมไม่ได้

ที่แท้มิใช่ช่วงว่างเฉยได้ ก็แค่ไม่กล้าหวนนึกถึงเท่านั้นเอง

เสียเงินเงินเห็นเส้นหยวนหยุดเดินก็หันหน้ามาเรียกนาง "พี่สะใภ้ เชิญเข้ามา"

เรื่องที่ตกปากรับคำไปแล้ว ยามนี้จะกลับคำได้อย่างไร อีกทั้ง เส้นหยวนก็รู้สึกที่เรื่องในชาติก่อนได้ผ่านไปแล้ว นางในตอนนี้มีชีวิต ที่ดียิ่ง จะปล่อยให้เรื่องในชาติก่อนมารบกวนใจตนเองได้อย่างไรกัน สักวันก็ต้องเผชิญหน้า

ด้วยเหตุนี้นางจึงขี้มให้เสียเงินเงิน ก่อนก้าวเท้าเดินเข้าประตูเรือน เส้นหยวนจำได้ว่าขณะนางอาศัยอยู่ในเรือนสุ่ยซุนเมื่อชาติก่อน ไม่มีบ่าวรับใช้มาเก็บกวาดทำความสะอาด พอถึงฤดูใบไม้ร่วงก็จะมีใบไม้ร่วง อยู่เต็มลานเรือนและซันบันได มองไปทางใดก็เห็นแต่ความทรุดโทรม

ทว่าเมื่อเดินเข้ามายามนี้กลับเห็นไม้เขียวปลูกอยู่ข้างกำแพง ต้นทับทิมที่ข้างทางเดินศิลาเขียว และต้นกล้วยที่ข้างภูเขาจำลองซึ่งล้วนแต่เจริญงอกงามดี ในลานเรือนทุกซอกทุกมุมเก็บกวาดเรียบร้อยยิ่ง ด้านขวามือยังมีชู้มจ๊อเถิง* เพิ่มมาชู้มหนึ่ง ข้างใต้มีโต๊ะและเก้าอี้ศิลาวางไว้ด้วย คิดว่าคงเป็นเชี่ยเจินเงินให้คนมาทำ

เส้นหยวนมองดูสิ่งเหล่านี้แล้วก็พลันรู้สึกโล่งใจ หายติดค้างในใจทันที

ถึงอย่างไรก็ไม่เหมือนกับชาติก่อนแล้ว...

ในชาตินี้นางเป็นภรรยาของหลี่ซิวเหยา ย่อมไม่มีทางเกิดเรื่องอย่างในชาติก่อนอีก ครั้งนี้ไม่ว่าเรือนสุขุณก็ดีหรือหลี่ซิวหยวนก็ช่าง ทุกอย่างล้วนไม่เกี่ยวข้องกับนางแล้ว

เส้นหยวนเดินตามเชี่ยเจินเงินเข้าตัวเรือนไปด้วยกัน

ตอนนี้เชี่ยเจินเงินกับหลี่ซิวหยวนอาศัยอยู่ที่นี้ ความชมชอบของพวกเขาต่างจากเส้นหยวน ของประดับตกแต่งในเรือนย่อมต่างจากชาติก่อนของนาง

ชาติก่อนเส้นหยวนชอบสิ่งของที่ดูหรูหรา ดังนั้นในเรือนจึงถูกนางตกแต่งจนดูหรูหราโอ้อ่า แต่เห็นได้ชัดว่าเชี่ยเจินเงินชอบสิ่งของที่แฝงความลุ่มลึก ในเรือนตอนนี้จึงตกแต่งได้งามสง่ายิ่ง

เส้นหยวนพินิจดูภายในห้องเพียงสองจิตใจ จากนั้นก็หันไปดูภาพที่เชี่ยเจินเงินปัก

เชี่ยเจินเงินปักภาพของกั๋วซี** ด้านบนมีภูเขาที่อยู่ห่างไกล มีต้นสน

* จ๊อเถิง หมายถึงต้นวิสทีเรีย (Wisteria)

** กั๋วซี คือจิตรกรชื่อดังในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ

โบราณ มีดอกกล้วยไม้ มงออกได้ว่าอีกฝ่ายสิ้นเปลืองเวลาและกำลังไปมากเพียงใด

เซี่ยเจินเจินกำลังพูดกับเส้นหยวนว่า "...ภาพนี้ข้าเริ่มปักตั้งแต่ยังอยู่ที่บ้านเดิม แต่ยังไม่เสร็จ จึงนำติดตัวมาด้วย ครึ่งปีที่ผ่านมา ข้าถูกงานจุกจิกสารพัดอย่างรุมเร้ามาตลอด แทบจะไม่มีเวลาว่างมาปักต่อ ไม่ค่อยเลยกว่าจะปักเสร็จเมื่อสองวันก่อน ข้าได้ยินว่าฝีมือปักผ้าของพี่สะใภ้มันดียิ่ง จึงอยากขอให้ท่านมาช่วยดูสักหน่อย"

เส้นหยวนเห็นภาพที่ปักออกมานี้มีสีสันทันเข้ากันจนดูงดงามเรียบร้อย พี่เข็มนักละเอียดยุติธรรม จึงเอ่ยชื่นชมจากใจจริง "ภาพนี้ของเจ้าปักได้ดียิ่งนัก จนข้าไม่รู้ว่าควรชมอย่างไรแล้ว" ก่อนจะยิ้มพลางกล่าวกับเซี่ยเจินเจินอีกว่า "คิดว่าน้องรองจะต้องชอบภาพที่เจ้าปักแน่นอน"

ในอดีตตอนที่เส้นหยวนยังชอบหลี่ชิวหยวนอยู่ได้เคยสืบความชมชอบของเขา จึงรู้ว่าเขาชอบภาพวาดของกัวซี เซี่ยเจินเจินปักภาพนี้ออกมา คิดว่าก็คงเพื่อเอาใจหลี่ชิวหยวน

รอยยิ้มบนหน้าเซี่ยเจินเจินแข็งค้างไปเล็กน้อย

เดิมทีนางมิใช่คนชอบงานเย็บปัก ตอนแรกที่ปักภาพของกัวซีนี้เป็นเพราะอยากเอาใจหลี่ชิวหยวนจริงๆ นางยังจำได้ว่าขณะที่นางเริ่มปักมันทั้งหัวใจมีแต่ความหวานล้ำ คิดอยู่ตลอดเวลาว่าเมื่อปักเสร็จแล้วมอบให้หลี่ชิวหยวน ไม่รู้บนหน้าเขาจะมีความประหลาดใจเพียงใด

ทว่าหลังจากเซี่ยเจินเจินแต่งเข้ามาหลี่ชิวหยวนก็เห็นนางปักภาพนี้เป็นประจำ แต่บนหน้าเขากลับไม่มีความประหลาดใจหรือดีใจแม้แต่หน่อย คล้ายไม่ว่ากับผู้ใด ทั้งตัวนางหรือแม้กระทั่งเจียงซื่อ หลี่ชิวหยวน

ล้วนมีแต่สีหน้าเฉยชามอบให้ ไม่เคยมีเวลาที่เสียกิริยามาก่อน คิดว่า
เขาคงเป็นคนที่มันด้ายเช่นนั้นกระมัง

เพียงแต่เสียเงินเงินพลงนีกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

คืนเทศกาลซังหยวนเมื่อปีก่อนนั้นนางมองเห็นสีหน้าไม่พอใจ
ของหลี่ชิวหยวนยามเผชิญหน้ากับเส้นหยวนด้วยตาตนเอง มีหน้าซำ
ยังได้ยินเขาเรียกชื่อของเส้นหยวนอย่างโมโหเองกับหูด้วย

ต่อมานางเอยถึงเส้นหยวนต่อหน้าหลี่ชิวหยวนอีกหลายครั้ง เขาก็
ดูมีท่าทางรำคาญอย่างที่สุด

เหมือนว่าหลี่ชิวหยวนจะปฏิบัติต่อเส้นหยวนต่างออกไปบ้าง...

ระหว่างคนทั้งสองจะเป็นอย่างไรที่เส้นหยวนบอกเท่านั้นหรือ เคยบังเอิญ
พบหน้ากัน หลี่ชิวหยวนเหมือนจะเข้าใจนางผิด ฉะนั้นเวลาตนเอยถึงนาง
ต่อหน้าเขา หลี่ชิวหยวนถึงได้โมโหขุ่นเคืองยิ่ง?

เป็นความเข้าใจผิดเช่นไรกันแน่ถึงทำให้ยามหลี่ชิวหยวนได้ยินชื่อ
เส้นหยวนแล้วจะมีอาการตอบสนองต่างไปจากปกติ

ในใจเสียเงินเงินอดนีกสงสัยขึ้นมาไม่ได้ นางมองเห็นหยวน เห็น
อีกฝ่ายยังคงเพ่งพินิจภาพที่นางปักอยู่ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ด้วยเหตุนี้เสียเงินเงินใคร่ครวญดูอีกทีก็มองว่าตนเองคิดมากไปแล้ว
ยามนี้เส้นหยวนดูมีสัมพันธ์กับหลี่ชิวเหยาดียิ่งยวด ระหว่างนางกับ
หลี่ชิวหยวนจะไปมีเรื่องอะไรได้อีกเล่า มีหน้าซำระยะนี้เวลาหลี่ชิวหยวน
มองเห็นเส้นหยวนก็ล้วนมีท่าทีเย็นชาอย่างที่สุด

เสียเงินเงินจึงเอยปากคุยกับเส้นหยวนขึ้นมาอีกครั้ง เชิญอีกฝ่าย
ไปนั่งบนตั่งหลังฮั่นในห้องกลาง ทางหนึ่งเรียกให้สาวใช้ยกชาและ

กล่องขนมมา อีกทางก็ปรึกษากับเส้นหยวนว่าหากใช้ภาพนี้มาทำเป็นฉากกัน โครงฉากควรใช้ไม้ไผ่มาทำ รวมถึงเรื่องจำพวกว่าบนตัวโครงต้องสลักลายหรือไม่ ถ้าสลักจะสลักลายอะไร

ระหว่างที่พวกนางกำลังคุยกันก็พลันได้ยินเสียงแมวร้องขึ้นมา จากนั้นก็มองเห็นลูกแมวตัวหนึ่งกระโดดเข้ามาจากนอกห้อง เป็นแมวสีขาวยิมะ มีเพียงปลายหูขวาที่เป็นสีดำ ยังดูเล็กอยู่มาก มือข้างเดียวก็สามารถอุ้มขึ้นมาได้

เส้นหยวนมองเห็นแมวตัวนี้ก็มีอาการอึ้งงันอยู่บ้าง

ชาติก่อนนางเก็บลูกแมวยังไม่หยานมตัวหนึ่งได้จากเรือนด้านหลังของเรือนชู่ยฺซุน มันมีสีขาวยิมะทั้งตัว และมีเพียงปลายหูขวาที่มีสีดำ เช่นนี้ ต่อมานางก็เลี้ยงแมวตัวนั้นไว้ตลอด เวลาเบื่อๆ ก็จะคุยกับมัน หลังจากที่นางถูกพิษจนสองตามีตบอด ในใจก็ยังคงพะวงว่าแมวตัวนั้นจะหิวโหยหรือไม่

คิดไม่ถึงว่าชาตินี้จะยังได้เห็นลูกแมวตัวนี้อีก

มีสาวใช้อุ้มลูกแมวตัวนั้นขึ้นมา เชื้อเงินเงินรับมาประคองไว้ในมือ ก่อนกล่าวยิ้มๆ กับเส้นหยวน "ข้าเก็บได้จากเรือนด้านหลังเมื่อสองวันก่อน เวลานั้นเจ้านี่ดูน่าสงสารยิ่ง ข้าจึงสั่งให้คนเลี้ยงดูมันอย่างดี แต่มันกลับเป็นเจ้าแมวที่เรื่องมาก ทุกวันนอกจากนมวัวก็ไม่ยอมกินยอมดื่มอย่างอื่น"

เชื้อเงินเงินยิ้มขึ้นมาอีก "จะว่าไปเจ้านี่ก็ได้อาศัยบุญพีสะใภ้ มันยังเล็ก ไม่อาจกินของอย่างอื่นได้ ทำเอาข้าร้อนใจจนไม่รู้จะทำอย่างไรดี ต่อมาได้ยินว่าในโรงม៉ามีแม่วัวอยู่ตัวหนึ่ง เป็นวัวที่พีใหญ่ซื้อมาไว้ให้พีสะใภ้ได้ดื่มนมอุ่นๆ โดยเฉพาะ ข้าจึงให้สาวใช้นำเงินไปให้คนที่

มีหน้าที่เลี้ยงวัว เพื่อให้เขาเจียดนมวัวมาให้ข้าทุกวัน ต้องขอบคุณนมวัวเหล่านี้ มิเช่นนั้นเกรงว่าเจ้านี้คงไม่รอดแล้ว"

เชี่ยเงินเงินพูดพลางก้มหน้าลง ใช้นิ้วสะกิดจมูกของลูกแมวน้อยเบาๆ "ไกวไกว รีบขอบคุณสุหยนิใหญ่เร็วเข้า"

คิดว่า 'ไกวไกว' คงจะเป็นชื่อที่เชี่ยเงินเงินตั้งให้ลูกแมวตัวนี้ ส่วนชื่อที่ชาติก่อนเส้นหยวนตั้งให้มันคือ 'เสี้ยวหมาฉิว'

เส้นหยวนจึงพูดยิ้มๆ กับเชี่ยเงินเงิน "แค่นมวัวนิดเดียวเท่านั้น มีค่าอะไรกัน วันหน้าหากเจ้าต้องการก็ไปเอามาได้เลย มากเท่าไรก็ได้" ก่อนจะมองลูกแมวน้อยในมืออีกฝ่ายพลางกล่าวอีกว่า "มันดูน่ารักมากจริงๆ ให้ข้าอุ้มหน่อยได้หรือไม่"

เชี่ยเงินเงินยิ้มพลางยื่นลูกแมวน้อยมาให้

เส้นหยวนยื่นมือไปรับมาประคองไว้ในมือแล้วมองดูมัน

ลูกแมวน้อยตากลมดิก ลูกตาเป็นสีดำ เสียงร้องฟังดูโตไม่เต็มวัย เส้นหยวนมองแล้วก็อดจะยกมือเกาคางมันเบาๆ ไม่ได้

ลูกแมวน้อยหรีตาลงด้วยความสบายทันที ทั้งยังส่งเสียงร้องออกมาสองสามครั้ง

เห็นดังนั้นเชี่ยเงินเงินก็กล่าวยิ้มๆ "ดูท่าไกวไกวจะชอบให้พี่สะกิดเกาคางมันยิ่ง"

เส้นหยวนยิ้มโดยไม่พูดอะไร

ชาติก่อนนางก็ชอบอุ้มเสี้ยวหมาฉิวไว้ในอ้อมแขนแล้วเกาคางมันเบาๆ เช่นนี้ เสี้ยวหมาฉิวใช้ชีวิตผ่านวันเวลาอันเรียบง่ายเดียวดาย เป็นเพื่อนนางเกือบสองพันวัน ในใจนางย่อมให้ความสำคัญกับมันมาก

เดินหยวนพ้วนอยากเอ่ยปากขอเสี้ยวเหมาฉิวกลับไปเลี้ยงกับ
 เชี่ยเจินเจิน แต่ครั้นคิดดูอีกที อีกฝ่ายดูท่าทางชอบเสี้ยวเหมาฉิวอย่างมาก
 นางจะแย่งของรักของผู้อื่นได้อย่างไรเล่า

มีหน้าซ้ำทุกสิ่งทุกอย่างล้วนต้องดูที่วาสนา จะอย่างไรชาตินี้ก็เป็น
 เชี่ยเจินเจินกับเสี้ยวเหมาฉิวได้ก่อน...

เรื่องที่พลาดไปแล้วก็ทำได้เพียงปล่อยให้มันเป็นไป

เดินหยวนจึงลุ่มลึกความคิดที่จะขอเสี้ยวเหมาฉิวมาจากเชี่ยเจินเจิน
 นางคิดว่าเชี่ยเจินเจินจะชอบเสี้ยวเหมาฉิวออกปานนี้ จะต้องดีต่อมันมาก
 แน่นนอน ส่วนเรื่องนมวัวนางจะบอกคนที่ทำหน้าที่เลี้ยงวัวเองว่าต่อไปทุกวัน
 ให้เขาส่งนมมาให้เชี่ยเจินเจินมากขึ้นหน่อย

เดินหยวนคุยกับเชี่ยเจินเจินต่อโดยที่กอดเสี้ยวเหมาฉิวไว้ในอ้อมแขน
 อยู่ตลอด เรื่องที่คุยคือบรรดาเรื่องสนุกตอนที่นางเคยเลี้ยงสัตว์เล็กๆ
 ยามเป็นเด็ก

เชี่ยเจินเจินเองก็บอกกับเดินหยวนว่าตอนยังเด็กเคยเลี้ยงกระต่าย
 ตัวหนึ่ง ทว่าต่อมากะต่ายได้ตายลง ทำให้นางเสียใจอย่างมาก คนทั้งสอง
 คุยกันได้ถูกคอดี

เวลานี้เองก็เห็นสาวใช้นางหนึ่งเปิดม่านเดินเข้ามาออบตัวคารวะ
 เชี่ยเจินเจิน ก่อนกล่าวว่า "ฮูหยิน หลี่มามาบอกว่าขนมที่ท่านบอกนาง
 เมื่อวานเย็นมีชั้นตอนหนึ่งที่นางลิ้มไป มิทราบว่าจะควรทำอย่างไร ในเดา
 ตอนนี่ยังมีไฟอยู่ นางจึงให้บ่าวมาถามท่านเจ้าค่ะ"

หลี่มามาเป็นบ่าวหญิงผู้ดูแลการปรุงอาหารในครัวเล็กของเรือนอยู่ซุณ
 เมื่อเย็นวานจู่ๆ เชี่ยเจินเจินก็นึกอยากกินขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาล

ดอกกุ้ย จึงเรียกหลิ้มมามาให้นางมาทำในวันนี้

หากแต่หลิ้มมาทำไม่เป็น เชี้ยเงินเงินจึงได้อธิบายให้นางฟังอย่างละเอียดว่าต้องทำอะไร คิดไม่ถึงว่านางยังลืมเสียได้

เชี้ยเงินเงินอธิบายวิธีการทำให้สาวใช้ฟังอย่างละเอียดอีกรอบ

แต่เพราะสาวใช้อายุยังน้อยจึงจำได้ไม่หมด และเชี้ยเงินเงินเองก็รู้สึกว่ให้หลิ้มมาทำขนมนี้ครั้งแรกเกรงว่าคงจะทำออกมาไม่ได้ ตนเองจำต้องไปทำให้ดูสักหน่อย

ด้วยเหตุนี้เชี้ยเงินเงินจึงกล่าวกับเสี้ยนหยวน "พี่สะใภ้ ข้าจะไปที่ครัวเล็กเสียหน่อย ไม่นานก็กลับมา ท่านรอข้าก่อน ประเดี๋ยวข้าจะเชิญให้ท่านลองกินขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุ้ย"

เสี้ยนหยวนหันหน้าไปมองแสงอาทิตย์ที่ด้านนอก คิดว่ายังห่างจากเวลาเลิกงานของขุนนางอยู่บ้าง กลับไปที่ว่างงาน อีกทั้งนางเพิ่งได้พบเสี่ยวเหมาจิ๋ว ไม่อยากจะจากไปทันทีเช่นกัน จึงตักปากรับคำไป

เชี้ยเงินเงินจึงลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

ส่วนเสี้ยนหยวนก็อดเสี่ยวเหมาจิ๋วไว้ในอ้อมแขน ยกมือเกาคางมันต่อทางหนึ่งก็พุดกับมันเบาๆ ประหนึ่งว่าย้อนกลับไปในช่วงที่พึ่งพาอาศัยกันเมื่อชาติก่อนก็มีปาน

ขณะกำลังพุดเสี้ยนหยวนพลันรู้สึกว่ในห้องสว่างขึ้นกะทันหัน มีคนเปิดม่านออก แสงที่ด้านนอกลอดเข้ามา

เสี้ยนหยวนนึกว่เป็นเชี้ยเงินเงินกลับมาแล้ว จึงเงยหน้ายิ้มพลางเอ่ยว่ "กลับมาแล้วหรือ"

แต่ครั้นเสี้ยนหยวนมองเห็นใบหน้าของคนที่ยืนอยู่ตรงประตูชัดเจน

รอยยิ้มบนหน้านางก็แข็งค้างไปทันใด

เป็นเซี่ยเงินเงินกลับมาเสียที่ใดกัน เป็นหลี่ซิวหยวนต่างหาก!

เพียงแต่ยามนี้ยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน ไฉนเขาถึงได้กลับมาก่อนแล้ว

181

ผีเท้าของหลี่ซิวหยวนชะงักค้าง

เขาคิดไม่ถึงว่าจะได้เห็นเส้นหยวนที่นี้ อีกทั้งนางยังยิ้มพลง
พูดกับเขาด้วยว่า 'กลับมาแล้วหรือ'

เหมือนกับเป็นภรรยาที่รอสามีกลับมาโดยตลอด จากนั้นพอรู้ว่า
สามีกลับมาในที่สุดก็งยหน้าขึ้นมายิ้มให้สามีด้วยความดีใจ...

ในใจหลี่ซิวหยวนพลันมีความรู้สึกแปลกๆ ประการหนึ่ง คล้ายว่า
เดิมทีเส้นหยวนก็ควรอยู่ในเรือนอยู่ชุนนี้ รอเขาเลิกงานกลับมาทุกวัน

สายตาเขาพิณิจมอมเส้นหยวน เสื้อผ้าตัวนสีเหลืองอ่อนลาย
ดอกเหมยกุ่มขอบขนสัตว์กับกระโปรงผ้าไหมสีเหลืองนวล นางนั่งอย่าง
สงบอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย ดวงดงามยิ่ง

ในห้วงความคิดหลี่ซิวหยวนพลันปรากฏกลอนวรรคหนึ่งขึ้นมา...
คนงามดั่งบุปผาอยู่เบื้องภาในม่านเมฆ คล้ายว่าอยู่สูงลิบมิอาจแตะต้อง

เขาคงจะตกตะลึงไม่ได้

เวลานี้เส้นหยวนวางลูกแมวน้อยในอ้อมแขนลงบนตั่งหลังอันอย่างเบาเมื่อแล้ว

เพื่อเลี้ยงไม่ให้หลี่ชิวเหยาต้องคิดมาก เวลานางอยู่ต่อหน้าหลี่ชิวเหยาจะพูดคุยกับหลี่ชิวเหยาอย่างห่างเหินมีพิธีรีตองเหมือนอย่างที่นางปฏิบัติต่อผู้อื่น แต่ยามเผชิญหน้าหลี่ชิวเหยาตามลำพังเช่นนี้ นางยังคงไม่ยอมสนทนากับเขา

เรื่องบางเรื่องถึงนางจะพยายามเมินเฉย สามารถไม่คิดเล็กคิดน้อยได้ แต่ก็ยังไม่อาจทำเฉยได้อยู่ดี

เส้นหยวนอยากจะทำออกไปจากที่นี้ในทันที ทว่านางเพิ่งจะลุกขึ้นยืนก็ได้ยินเสียงเย็นชาของหลี่ชิวเหยาเอ่ยถามนางว่า "ไหนเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้"

เส้นหยวนรู้สึกอยากหัวเราะอยู่บ้าง หรือหลี่ชิวเหยาจะคิดว่านางจงใจตรงมาเข้าชี้เขาถึงในเรือนฮู่ซุน?

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงตอบว่า "เมื่อครู่ร่องสะใภ้บังเอิญพบข้าในสวน จึงเรียกให้เข้ามาดูภาพที่นางปัก" ก่อนจะเอ่ยถามหลี่ชิวเหยาด้วยใบหน้าที่เป็นอันยิ้มอ่อนๆ "ไฉนวันนี้ร่องจึงเลิกงานเร็วปานนี้เล่า"

หลังเส้นหยวนแต่งเข้ามาตอพบหลี่ชิวเหยาก็ไม่เคยเรียกว่า 'ร่องรอง' มาก่อน ยามนี้ถือเป็นครั้งแรก และยังเพื่อให้เขากระจ่างแจ้งในความสัมพันธ์ตอนนี้ของทั้งสองด้วย

นางเป็นที่สะใภ้ของเขา มิหนำซ้ำในใจนางก็ไม่ได้รู้สึกใดๆ กับเขาแล้วจริงๆ

หลี่ชิวเหยาได้ยินแล้วก็เงียบไปไม่เอ่ยปาก ทว่าสายตาที่มอง

เส้นหยวนกลับเข้มขึ้น

เส้นหยวนกลับไม่ยอมไปสนใจว่าหลี่ชิวหยวนจะรู้สึกเช่นไร เพียงยิ้มพลางพูดว่า "ข้ายังมีธุระ ขอด่วนไปก่อน รมภวน้องรองบอกน้องสะใภ้ด้วย" พูดพลางก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า

หลี่ชิวหยวนยังยืนอยู่ตรงประตู แม้เขาจะมีรูปร่างผอม แต่เขาก็เป็นบุรุษ อย่างไรก็สูงใหญ่กว่าเส้นหยวน เขาขวางประตูไม่ยอมเปิดทาง เส้นหยวนก็หมดหนทางจะเดินออกไปได้

เส้นหยวนจึงหยุดฝีเท้าลง เงยหน้ามองหลี่ชิวหยวนด้วยสายตาที่สงบนิ่งยิ่ง

นางพูดกับเขาชัดเจนเพียงนี้แล้ว เขากลับยืนอยู่ตรงนั้นไม่ยอมหลบอีกหรือ หมายความว่าอย่างไรกัน หรือยังคิดว่านางตั้งใจมาพัวพันเขาก็เลยอยากจะทำปากต่อว่าให้หนัก?

หลี่ชิวหยวนสบตากับเส้นหยวน ริมฝีปากแหม่นน้อยๆ สายตาเป็นประกาย สูดหายใจขยับตัวหลบไปด้านข้าง

เห็นดังนั้นใจเว่ยที่ยืนเป็นกังวลอยู่ด้านหลังเส้นหยวนมาตลอดถึงคลายใจลงในที่สุด รีบก้าวไปเปิดม่านประตูแล้วเชิญให้เส้นหยวนเดินออกไป

ขณะเส้นหยวนเดินผ่านไป หลี่ชิวหยวนก็ได้กลิ่นดอกมะลิหอมละมุนสดชื่น

แปลก เมื่อก่อนนางมิใช่ชอบกลิ่นกุหลาบหรือไร

นางมีรูปโฉมงามจรัสปานนั้น นิสัยก็หยิ่งผยองยิ่ง เหมาะกับดอกกุหลาบที่จัดจ้านหอมหวานมากกว่าดอกมะลิที่งามเรียบนัย

หลี่ซิวหยวนมองเห็นหยวนที่เดินออกไปถึงลานเรือนแล้ว เงามหลังดู
ออรชรอบอบบาง

ทันใดนั้นก็พลันมองเห็นเชี่ยเจินเจินเดินออกมาจากในครัวเล็ก
ด้านข้าง พอนางมองเห็นเส้นหยวนก็ก้าวไปหาทันที

ทางด้านนั้นเชี่ยเจินเจินเพิ่งจะทำขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาล
ดอกกุ้ยเสีจ ดูหลี่มามาได้มันลงในลังถึงแล้วถึงได้เดินออกมา แต่
คิดไม่ถึงว่าพอก้าวพ้นประตูครัวเล็กมากลับเห็นเส้นหยวนอยู่ในลานเรือน
ซ้ายังมีท่าทางเหมือนกำลังจะกลับ

เชี่ยเจินเจินจึงรีบก้าวไปตาม "พี่สะใภ้ นี่ท่านจะกลับแล้วหรือ
รออีกสักครู่เถิด ขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุ้ยเสีจส่งลังถึงแล้ว
ประเดี๋ยวเดียวก็ได้ที่ ท่านอยู่ชิมก่อนค่อยไป"

เส้นหยวนมองเห็นเชี่ยเจินเจินก็หยุดฝีเท้าลง

เชี่ยเจินเจินผู้นั้นนับว่านิสัยดียิ่ง เส้นหยวนเองก็ไม่อยากปฏิเสธน้ำใจ
ของอีกฝ่าย เพียงแต่...

เส้นหยวนหันหน้ากลับไปมองก็เห็นหลี่ซิวหยวน ไม่รู้อีกฝ่ายมายืนอยู่
บนบันไดศิลาเขียวตั้งแต่เมื่อไร เขากำลังมองนางด้วยสายตาคมครึ้ม
ไม่รู้ว่าในใจคิดสิ่งใดกันแน่

ไม่รู้เหตุใดเส้นหยวนถึงได้รู้สึกว่หลี่ซิวหยวนที่เป็นเช่นนี้ช่าง
แปลกประหลาดยิ่ง

ท่าที่ที่หลี่ซิวหยวนมีตอนนางในยามนี้ นางบอกไม่ถูกว่าเป็นท่าที่
แบบใดกัน

หากบอกว่ายังระอานางเหมือนที่ผ่านมา เช่นนั้นพอเขาเห็นนางก็ควรจะเดินหนีไปทันทีมิใช่หรือ แต่ไฉนยามนี้สายตาของเขา กลับมองนางโดยตลอด

หากบอกว่าให้ความเคารพนางในฐานะพี่สะใภ้ แต่น้ำเสียงที่เขาใช้พูดกับนางก็ฟังดูเย็นชายิ่ง

เส้นหยวนคิดแล้วก็รู้สึกว่่าหลี่ชิวหยวนคงรับเรื่องที่น่างกลายเป็นพี่สะใภ้ของเขาไม่ได้กระมัง!

จะอย่างไรในใจเขาเมื่อก่อนนางก็ตามพัวพันเขาถึงเพียงนั้น ทำให้เขาอดทนระอาใจอย่างที่สุด จู่ๆ วันหนึ่งนางกลับแต่งงานกับพี่ใหญ่ของเขา ข้าเขายังต้องเรียกนางว่าพี่สะใภ้...

คิดถึงตรงนี้เส้นหยวนก็หายข้องใจแล้ว

ด้วยเหตุนี้นางจึงยอมให้เชี่ยเจินเงินพลางกล่าว "เมื่อครู่ข้าเห็นน้องรองเล็กงานกลับมาแล้ว ก็คิดว่าพี่ใหญ่ของเจ้าใช้จะกลับมาแล้วเช่นกันหรือไม่ จึงได้รับจะกลับไปต้อนรับเขา"

เวลานี้เองเชี่ยเจินเงินจึงเพิ่งมองเห็นหลี่ชิวหยวนที่ยืนอยู่บนบันได นางนึกประหลาดใจเช่นกันว่าไฉนวันนี้เขาถึงเล็กงานกลับมาเร็วเพียงนี้ จากนั้นก็มองเห็นเขามีสีหน้าเย็นชา กำลังหันหน้ามองกระถางต้นสนที่วางอยู่หน้าระเบียงอยู่คล้ายว่าไม่ได้ให้ความสนใจทางพวกนางโดยสิ้นเชิง

เชี่ยเจินเงินโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก หลี่ชิวหยวนไม่ให้ความสนใจเส้นหยวนเช่นนี้อย่างไรก็เป็นเรื่องดี เพราะนางรู้สึกอยู่เสมอว่าหลี่ชิวหยวนปฏิบัติต่อเส้นหยวนค่อนข้างต่างไปจากผู้อื่น

เชี่ยเจินเงินหันหน้ามามองเส้นหยวน ก่อนเอ่ยกระซึกว่า "พี่สะใภ้

อดใจรอพบพี่ใหญ่ไม่ไหวถึงเพียงนี้ พวกท่านรักใคร่กันดีโดยแท้"

คำพูดของเซี่ยเจินเจิน หลี่ชิวหยวนก็ได้ยินเช่นกัน คิ้วยาวทั้งสอง
ของเขาขมวดมุ่น ทว่าสีหน้ายังคงเย็นชามิเปลี่ยนแปลง

เส้นหยวนเองก็ยิ้มน้อยๆ โดยไม่ตอบอะไร

ที่เส้นหยวนพูดเมื่อครูนี้น่าจะอึ้งไปเสียทั้งหมด
มองเห็นหลี่ชิวหยวนเลิกงานกลับมาเร็วเพียงนี้ คิดว่าวันนี้หลี่ชิวเหยา
ก็คงกลับมาเร็วเช่นกัน นางจึงอยากกลับไปพบหลี่ชิวเหยาเสียเดี๋ยวนี้จริงๆ

เส้นหยวนกำลังจะเอ่ยปากบอกลาเซี่ยเจินเจินก็เห็นชิงเหอเดิน
ตามหลังสาวใช้นางหนึ่งของเรือนสู่ยชุนเข้ามา

ครั้นมองเห็นเส้นหยวนชิงเหอก็รีบเอ่ยเรียก "ฮูหยิน" ก่อนจะยอบตัว
คารวะหลี่ชิวหยวนและเซี่ยเจินเจิน แล้วเอ่ยเรียกว่า "คุณชายรอง ฮูหยินรอง"

จากนั้นชิงเหอถึงกล่าวกับเส้นหยวน "ที่แท้ท่านก็มาอยู่ที่นี้เอง เมื่อครู่
นายท่านกลับมาแล้ว เห็นท่านไม่อยู่ในเรือนก็ออกตามหาท่านไปทั่วเลย
เจ้าคะ! กระทั่งตัวบ่าวเองก็เป็นนายท่านใช้ให้ออกมาหาท่านเช่นกัน"

เส้นหยวนได้ยินแล้วก็ทำท่าจะรีบกลับไปทันที แต่ทันใดนั้นเอง
ก็มองเห็นเงาร่างสูงใหญ่่องอาจเดินเข้าประตูเรือนมาพอดี

ครั้นมองเห็นเส้นหยวนอยู่ในนี้ หลี่ชิวเหยาก็ก้าวปราดเข้ามากุมมือนาง
ไว้อย่างเป็นทางการ ยิ้มพลางกล่าวกับนาง "เมื่อครู่ข้าเที่ยวตามหาเจ้า
อยู่เป็นนานก็หาไม่พบ ที่แท้เจ้ามาอยู่ที่นี้เอง"

ดูเหมือนว่ายามนี้ในสายตาเขามีเพียงเส้นหยวนคนเดียว คนอื่นๆ
เขาล้วนไม่แยแส

ถูกหลี่ชิวเหยากุมมือต่อหน้าคนมากเพียงนี้ เส้นหยวนก็รู้สึกขัดใจ

อยู่บ้าง นางจึงเดินเบาๆ เหยยหน้าถลิ่งตาใส่เขา ก่อนกระซิบว่า "ที่นี่มีคน
อยู่ตั้งมาก พวกเขาจะมองอย่างไร รีบปล่อยมือเร็วเข้า"

หลิชีวิหายามองสองแก้มแดงเรื่อของนางพลางยิ้มน้อยๆ แต่กลับ
มิได้ปล่อยมือ

เส้นหยวนจนปัญญา ได้แต่ปล่อยให้หลิชีวิหายากุมมือต่อไป
ในขณะที่ใบหน้ากลับแดงยิ่งกว่าเดิม นางหลุบตาลงอย่างเอียงอาย
อยู่บ้าง

เสียเงินเงินมองอยู่ข้างๆ รู้สึกอิจฉายิ่งที่คนทั้งสองรักใคร่กัน
ถึงเพียงนี้ คิดดูเถาะว่าหลิชีวิหายวนเคยทำดีกับตนต่อหน้าผู้อื่นอย่าง
ปราศจากการหลบเลี่ยงเช่นนี้เสียทีใด แม้แต่ลับหลังเขาก็ไม่เคยทำ
เช่นกัน

ทว่าภายนอกเสียเงินเงินยังคงยอบตัวคารวะหลิชีวิหายอย่าง
นอบน้อม เอ่ยเรียกว่า "พี่ใหญ่" ก่อนจะยิ้มพลางกล่าวกับเขาว่า "เมื่อครู่
พี่สะใภ้คิดว่าท่านอาจจะกลับมาแล้วก็รีบร้อนจะกลับไปพบท่าน
คิดไม่ถึงว่าท่านกลับตามมาหาถึงที่นี่เสียก่อน"

หลิชีวิหายได้ยินแล้วยิ้มจะดีใจ มองเส้นหยวนด้วยแวต้ายิ้ม
ปราดหนึ่ง รู้สึกว่าเสียเงินเงินถือเป็นคนรู้กาลเทศะ ท่าทางที่มีต่อนาง
จึงอบอุ่นขึ้นกว่าที่ผ่านมาน้อย

จากนั้นเสียเงินเงินก็หันหน้าไปเรียกหลิชีวิหายวน "ท่านพี่ พี่ใหญ่
มาแล้ว ท่านมาพบเสียหน่อยเถาะ"

ตอนนี้เสียเงินเงินเข้าใจแล้วว่าหลิชีวิหายวนมีนิสัยคร่ำครึ คิดว่า
คงไปได้ไม่ไกลในเส้นทางขุนนาง วันหน้ามิแล้ววยังต้องให้หลิชีวิหาย

ช่วยเกื้อหนุน ดังนั้นนางจึงหวังให้หลี่ชิวหยวนสามารถมีความสัมพันธ์อันดีกับหลี่ชิวเหยาได้ นี่ก็คือสาเหตุว่าเหตุใดจู่ๆ นางถึงกระตือรือร้นต่อเส้นหยวนมาก

ยามนี้สายตาของหลี่ชิวหยวนกำลังมองมือที่จับกุมกันอยู่ของหลี่ชิวเหยากับเส้นหยวน รวมถึงเส้นหยวนที่ยืนอยู่ข้างหลี่ชิวเหยาด้วย ท่าทางเอียงอาย

ได้ยินที่เสียเงินเงินพูด หลี่ชิวหยวนก็ขมวดคิ้วอย่างรำคาญอยู่บ้าง แต่สุดท้ายยังคงเดินลงบันไดมายืนเบื้องหน้าหลี่ชิวเหยา เอ่ยเรียกอย่างเย็นชาเสริ้งก็ไม่มีอย่างอื่นจะพูดอีก "พี่ใหญ่"

หลี่ชิวเหยาเองก็เพียงตอบรับในลำคออย่างเย็นชา จากนั้นก็พยักหน้าให้เสียเงินเงิน แล้วกุมมือเส้นหยวนหมุนตัวเดินออกนอกประตูเรือนไป

มองดูเงาหลังของเส้นหยวนกับหลี่ชิวเหยา เสียเงินเงินก็พูดขึ้นอย่างทอดถอนใจ "พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ช่างรักใคร่กันดีโดยแท้! พอพี่สะใภ้คิดว่าพี่ใหญ่อาจกลับมาแล้วก็รีบจะกลับไปพบเขาทันที พี่ใหญ่เองกลับมาเห็นพี่สะใภ้ไม่อยู่ในเรือนก็รีบตามหานางไปทั่วเช่นกัน พวกเขาสองคนแต่งงานกันมาสามเดือนกว่าแล้ว แต่ยังดูเหมือนห่างกันไม่ได้ แม้แต่เสี้ยวเวลาอยู่เลย"

หลี่ชิวหยวนได้ยินคำพูดของเสียเงินเงิน ในใจก็รู้สึกไม่สบายยิ่ง สีหน้าเยียบเย็นลงทันใด

"เมื่อครู่เหตุใดเจ้าต้องเรียกข้ามาพบพี่ใหญ่ด้วย" เสียงของหลี่ชิวหยวนฟังดูเยียบเย็นเช่นกัน "อีกทั้งท่าทีที่เจ้ามีต่อเขาเมื่อครู่นี้ เจ้าคิดเอาใจเขา? ประจบเขา?"

เสียเงินเงินได้ยืมหนี้ชีวิตหวนพุดเช่นนี้ก็อดจะอึ้งงันไปไม่ได้ ครั้นรู้สึกตัวนางก็รู้สึกผาดเผื่อนในใจและรู้สึกไม่เป็นธรรม

เมื่อก่อนนางก็เป็นคนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวเช่นกัน วันๆ รู้จักแต่อ่านหนังสือ ท่องกลอน แต่ตอนนี้นางแต่งงานเป็นภรรยาคนแล้ว อีกทั้งสามียังเป็นคนเช่นนี้ด้วย นางยังจะทำได้ได้อีกเล่า ไม่ว่าจะอย่างไรชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป

ด้วยเหตุนี้เสียเงินเงินจึงมองหนี้ชีวิตหวนพุดน้ำตาคลอ "ข้าจะทำอะไรได้ ท่านไม่คิดบ้างแล้วว่าตอนนี้ฝ่าบาทมีพระราชโอรสเพียงสองพระองค์ แม้องค์ชายใหญ่จะทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาทแล้ว แต่พี่ใหญ่เป็นแม่ทัพใหญ่ที่คุมกำลังทหารจำนวนมากอยู่ ในพระทัยฝ่าบาทก็ต้องหวั่นเกรงเขาเช่นกัน ถึงภายนอกขุนนางใหญ่ในราชสำนักจะล้วนดูถูกขุนนางผู้นี้ แต่อันที่จริงมีผู้ใดบ้างไม่เกรงกลัวพี่ใหญ่ ส่วนหนี้ชู้เพียงนั้น ข้าเห็นว่ามีพระทัยทะเยอทะยานเช่นกัน นางทรงพยายามผูกมัดพี่ใหญ่เข้าเป็นพวกอยู่ตลอด ใครจะไปรู้ว่าสถานการณ์ในวันหน้าจะเป็นเช่นไร"

เสียเงินเงินชะงักเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่ออีกว่า "มิหนำซ้ำ เนื่องจากเรื่องคราวก่อนที่ท่านลงนามร่วมกับขุนนางใหญ่คนอื่นในฎีกากราบทูลขอให้แต่งตั้งองค์ชายใหญ่เป็นรัชทายาท ทำให้หนี้ชู้เพียงทรงมีอคติต่อท่านแล้ว หากทำยี่สิบสององค์ชายรองทรงได้สืบทอดพระราชบัลลังก์ ตัวท่านจะเป็นเช่นไรเล่า อย่างไรก็ตามต้องสานสัมพันธ์กับพี่ใหญ่และพี่สะใภ้ให้ดี ข้ารู้ว่าท่านสูงส่งบริสุทธิ์ ไม่เต็มใจจะทำเรื่องพรรคนี้ เช่นนั้นข้าก็จะขอทำเอง แต่นี่ท่านกลับยังมาต่อว่าข้าเช่นนี้อีก!"

เชี่ยเจินเจินร้องไห้พลางพูดอีกว่า "ถ้าแค่ท่านมีความสามารถ ได้อย่างพี่ใหญ่ สามารถดูแลจัดการเรื่องทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ไม่ต้องให้ข้ามาคอยนั่งเป็นห่วง ข้ามีหรือจะต้องทำเช่นนี้ ท่านดูอย่างพี่สะใภ้สิ ตอนนี้นางไม่ต้องยุ่งวุ่นวายกับอะไรทั้งสิ้น ทุกวันแค่รับการพะเน้าพะนอ จากพี่ใหญ่อย่างสบายใจ..."

ยังพูดไม่ทันจบหลี่ชิวหยวนก็พลันตวาดดัดบท "เงียบ!"

ยามนี้สี่หน้าเขามิได้เฉยชาเช่นที่ผ่านมาแล้ว กลับเปลี่ยนเป็นหน้าดำ คร่ำเคร่ง แม้แต่เส้นเลือดบนลำคอกก็ยิ่งผุดขึ้นมา

เชี่ยเจินเจินคิดอย่างเยาะหยันตัวเองอยู่บ้างว่าที่แท้เขาก็มีช่วงเวลาที่ไม่เฉยชากับนางเช่นกัน! ถึงแม้จะเป็นเพราะอารมณ์โมโห แต่นั่นก็ยังดีกว่าท่าทางเย็นชาที่นางเห็นในทุกวัน

ท่าทางเย็นชาของหลี่ชิวหยวนเหมือนกับเป็นหยกเนื้อเย็นชิ้นหนึ่ง ทำให้เชี่ยเจินเจินเกลียดชังเป็นที่สุด

ทว่าที่สุดแล้วก็ยังคงรู้สึกเสียใจยิ่ง เชี่ยเจินเจินอดจะเปล่งเสียงรำไห้ ออกมาไม่ได้

ไม่มีสาวใช้ในลานเรือนคนใดกล้าก้าวเข้ามาใกล้เกลียดสักคน ล้วนแต่คุกเข่าลง

ระหว่างที่เชี่ยเจินเจินร้องไห้ น้ำตาอาบหน้า ก็เห็นหลี่ชิวหยวน สะบัดแขนเสื้ออย่างแรง ก่อนหมุนตัวเดินลือออกประตูเรือนไป

ไม่รู้ว่าจะไปที่ใด เชี่ยเจินเจินคิดในใจ

นางรู้ว่าหลี่ชิวหยวนมีห้องหนังสืออยู่ที่เรือนสวนหน้า นั่นเป็นสถานที่ที่เขาเอาไว้ใช้รับแขก ทว่าในเรือนอยู่ขณะนี้ก็มีห้องหนังสือของเขาอยู่

ห้องหนึ่งเช่นกัน ปกติหนังสือที่เขาต้องการอ่านจะอยู่ในห้องหนังสือนี้ทั้งหมด ดังนั้นเขาจึงไปที่ห้องหนังสือในเรือนสวนหน้าไม่บ่อยนัก

สองวันก่อนเสียเงินเงินเฟ็งจะหาซื้ออ่างใส่ชู้ซึ่งไปอยู่ที่นั่น ด้วยคิดว่าไม่อยากเห็นอีกฝ่ายเฝ้าบาดตา แต่ตอนนี้ดีนัก นางกลับผลักหลี่ชิวหยวนไปหาชู้ซึ่งเสียเอง

ชู้ชู้ซึ่งก็เป็นคนอ่อนโยนอ่อนหวาน ไม่เคยขึ้นเสียงกับหลี่ชิวหยวนสักครั้ง ไม่ว่าเขาทำสิ่งใดนางล้วนสนับสนุน

คิดถึงตรงนี้เสียเงินเงินก็อดจะยกมือปิดหน้าร้องไห้เสียใจหนักกว่าเดิมไม่ได้

182

อีกด้านหนึ่งหลังหลี่ซิวเหยาคุมมือเส้นหยวนเดินออกมาจากรีอน
ฮู่ยฺซุนแล้ว เขาก็เอ่ยถามนางว่า "โฉนเจ้าถึงมาที่นี่"

รีอนฮู่ยฺซุนเป็นรีอนของหลี่ซิวหยวนกับเซี่ยเจินเจิน

คราวก่อนขณะหลี่ซิวเหยามองเห็นหลี่ซิวหยวนกับเส้นหยวนที่รีอน
ไม่อิน ในใจก็นึกสงสัยอยู่บ้างแล้ว รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าระหว่างคนทั้งสอง
หาได้แค่เคยพบหน้ากันในบ้านเส้นล้วนแต่อย่างเดียวไม่

ยามนี้ยังมาเห็นเส้นหยวนอยู่ในรีอนฮู่ยฺซุนอีก และเมื่อครู่หลี่ซิวหยวน
ก็อยู่ด้วย

เส้นหยวนรู้ว่าหลี่ซิวเหยาเป็นคนขี้ระแวง เกรงว่าเขาจะเกิด
กลางแคลงใจขึ้นมาจึงรีบอธิบายว่า "ก่อนหน้านี้ข้าอยู่ในรีอนแล้ว
รู้สึกอดสู๋ จึงพาโฉนเว่ยไปเดินเล่นในสวน แล้วบังเอิญเจอกับน้องสะใภ้
เข้าพอดี นางบอกว่าไม่กี่วันก่อนเพิ่งปักภาพเสร็จ จึงชวนข้ามาดู เดิมที

ข้าไม่อยากมา แต่นางก็จะชวนข้ามาให้ได้ ข้าจึงได้แต่ตามมา หลังคุยกับนางได้ครู่หนึ่ง นางบอกว่าจะทำขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุยให้ข้ากิน ตอนนั้นเองก็เห็นน้องรองเลิงานกลับมา ข้าคิดว่าท่านอาจจะกลับมาแล้วเช่นกัน จึงรีบจะกลับไปเรือนจึงหยวนเพื่อพบท่าน คิดไม่ถึงว่าท่านจะมาหาข้าเสียก่อน"

พูดถึงตรงนี้เส้นหยวนก็กระเซ้าขึ้นยิ้มๆ "ต้องโทษท่าน มิเช่นนั้นปานนี้ข้าก็คงได้กินขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุยที่น้องสะใภ้ทำแล้ว!"

หลี่ซิวเหยาได้ยินเส้นหยวนพูดเช่นนั้น ความกลางแคลงใจเมื่อครู่ก่อนก็สลายหายไป จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดครบรอบหกสิบปีของอิงกั๋วกง ตอนเย็นจะจัดงานเลี้ยง ข้ายังเชิญคณะละครและนักแสดงปาหี่มาด้วย ตอนประทุมขุนนางในตอนเช้าเขาได้กราบทูลขอให้ฝ่าบาททรงเสียนเวลาเลิกงานในวันนี้ให้เร็วขึ้น ด้วยอยากจะเชิญบรรดาขุนนางไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนเขา ฝ่าบาททรงอนุญาตแล้ว ดังนั้นวันนี้กรมกองต่างๆ จึงเลิกงานตั้งแต่กลางยามเว่ย"

เส้นหยวนจึงถามว่า "แล้วไหนท่านถึงไม่ไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนอิงกั๋วกงเล่า"

ตอนนี้หลี่ซิวเหยาเป็นแม่ทัพใหญ่ ไม่มีทางที่อิงกั๋วกงจะไม่เชิญเขา แต่เส้นหยวนก็จำได้ว่าชาติก่อนอิงกั๋วกงดูเหมือนจะยืนอยู่ฝ่ายองค์ชายใหญ่ ต่อมายังถูกหลี่ซิวเหยาจัดการด้วย

หลี่ซิวเหยามองนางด้วยสายตาเป็นอันยิ้ม "ไปอยู่กับคนพวกนั้นมีอะไรน่าสนใจกัน กลับมาอยู่กับเจ้าดีกว่า"

มีหน้าข้าหลืซิวเหยาเองก็รู้ว่าแม่ผิวเผินอิงกั๋วกงจะเชิญเขาไป
ร่วมงานเลี้ยง แต่ก็หาเชิญด้วยความจริงใจไม่

อิงกั๋วกงถือตัวว่าเป็นขุนนางมาสองรัชศก บรรพบุรุษยังเคยเป็น
ผู้ช่วยที่ติดตามปฐมกษัตริย์ จึงไม่เห็นหลืซิวเหยาอยู่ในสายตา อีกทั้ง
อิงกั๋วกงก็สนับสนุนองค์ชายใหญ่ ผู้ที่ไปร่วมงานเลี้ยงคราวนี้ก็เป็นขุนนางที่
ยืนอยู่ฝ่ายองค์ชายใหญ่เป็นส่วนมาก หลืซิวเหยาไม่ยอมไปคบค้าสมาคม
กับคนเหล่านั้น

ยิ่งไปกว่านั้นในใจหลืซิวเหยาก็คิดถึงเส้นหยวนจริงๆ ดังนั้นจึง
บอกปัดอย่างเกรงอกเกรงใจสองสามคำ แล้วสั่งให้ฉีหมิงส่งของขวัญ
ไปแทน ส่วนตนเองก็กลับมาก่อน

เส้นหยวนได้ยินแล้วก็แค้นแดง ในใจนึกยินดียิ่ง

นางมองหลืซิวเหยาด้วยรอยยิ้มนุ่มนวลพรางกล่าวเสียงเบา "ท่าน
เหนื่อยมาค่อนข้างแล้ว ในเมื่อกลับมาแล้วก็พักผ่อนให้เต็มที่สิ ใยต้อง
ออกมาเที่ยวตามหาข้าด้วยตนเอง ข้ารู้ว่าท่านกลับมาแล้ว ไม่นานย่อม
ต้องกลับไป"

"ข้าอยากเห็นเจ้าเร็วขึ้น" เสียงของหลืซิวเหยาเจือแววขบขัน สายตา
ที่มองนางก็เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มเช่นกัน

เส้นหยวนได้ยินดังนั้นก็ยิ้มปากยิ้มน้อยๆ สองแค้นแดงเรื่องงดงาม
เกินบรรยาย

หลืซิวเหยารู้สึกเพียงในใจราวกับถูกขนนกพัดผ่านทั้งคัน ทั้งอ่อนระทวย
และก็ดีใจอย่างที่สุด เขาสามารถรู้สึกได้ชัดเจนยิ่งว่าเส้นหยวนมีท่าทีต่อเขา
ต่างไปจากที่ผ่านมาแล้ว

ที่ผ่านมาเวลานางอยู่ต่อหน้าเขาจะมีท่าที่นิ่งเฉย ไม่เคยมีเวลาที่เอียงอายเช่นนี้ ดังนั้นยามนี้ในใจนางจะต้องมีเขาแล้วแน่นอน

หลี่ซิวเหยากระซิบมืออ่อนนุ่มบอบบางของเส้นหยวนเบาๆ อย่างอดใจไม่อยู่ พุดกับนางยิ้มๆ ว่า "ไป พวกเรากลับไปบอกให้พี่จางทำขนมแบ่งกระจัดผสมน้ำตาลดอกกุยให้เจ้ากัน"

เขายังไม่ลืมว่าเมื่อครู่นี้เส้นหยวนต่อว่าเขาที่ทำให้นางอดกินขนมที่เสียเงินเงินทำ

เส้นหยวนได้ยิ้บแล้วรอยยิ้มตรงมุมปากก็ยิ่งกดลึกกว่าเดิม นางยังคงปล่อยให้เขาจับมือตนเองเดินไปข้างหน้าอย่างน่ารักกว่าง่ายยิ่ง

หลังหลี่ซิวเหยาเดินออกจากประตูเรือนสุขุมมากก็ได้ไปไหนไกล แต่มาเย็นใจลอยอยู่ใต้ต้นหลิวที่หน้าประตูเป็นครู่ใหญ่ จากนั้นถึงสืบเท้าเดินไปห้องหนังสือของตนเองที่เรือนส่วนหน้า

ครั้นเดินเข้ามาในห้องหนังสือหลี่ซิวเหยาแก้มองเห็นซู่ซิงกำลังใช้ผ้าเช็ดโต๊ะกับเก้าอี้

ซู่ซิงเองก็คิดไม่ถึงว่าหลี่ซิวเหยาจะมาในเวลานี้ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขากะทันหันนางจึงมีสีหน้าตกตะลึงทันใด

จากนั้นนางก็รีบทิ้งผ้าในมือลง ก้าวมาหา ก่อนเอ่ยเรียกอย่างตั้งใจทั้งดีใจ "นายท่าน"

หลี่ซิวเหยาพยักหน้าให้ซู่ซิงโดยไม่ได้พูดอะไร เขาเดินตรงไปนั่งลงบนเก้าอี้พนักกลมทางด้านข้าง แล้วหันหน้ามองดอกเหมยที่นอกหน้าต่างอย่างใจลอย

ซูซิงเห็นแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงแค่เดินออกไปอย่างเบาเมื่อเบาเท้า เรียกให้สาวใช้ไปยกน้ำมาให้นางล้างมือ จากนั้นนางก็ไปซงซาและใช้ ถาดน้ำชาลงรักใบเล็กยกถวายซามาให้หลี่ชิวหยวนด้วยตนเอง

ขณะที่ซูซิงยกถาดเข้ามาก็เห็นหลี่ชิวหยวนนั่งมองไปที่นอกหน้าต่าง อย่างใจลอยอยู่ แม้แต่ท่าทางก็ยังไม่เปลี่ยนไปสักนิด

ไม่รู้ว่่านายท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่ ที่ผ่านมาข้าไม่เคยเห็นเขามีท่าทาง เช่นนี้มาก่อนเลย...

ซูซิงคิดในใจเช่นนี้ แต่ยังคงไม่กล้ารบกวนหลี่ชิวหยวน หลังวาง ถ้วยชาลงบนโต๊ะเล็กด้านข้างมือเขาแล้ว นางก็ถอยไปยืนมือแนบลำตัว กลั้นหายใจอยู่ด้านข้าง

หลี่ชิวหยวนดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็นเรื่องทั้งหมดนี้ เขาเอาแต่ มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอยโดยตลอด ซูซิงจึงยืนเงียบๆ อยู่ ด้านข้างตามไปด้วย

ราวปลายยามเชิณหลี่ชิวหยวนถึงได้สติกลับมาในที่สุด เขาหันหน้าไป ยกมือหยิบถ้วยชาบนโต๊ะเล็กขึ้นมาดื่ม

เห็นดังนั้นซูซิงก็รีบส่งเสียงห้าม "นายท่าน ชาถ้วยนี้เย็นแล้ว ให้บ่าว ไปเปลี่ยนชาร้อนๆ มาให้ใหม่จะเจ้าคะ"

พูดนางงายก็ยื่นมือจะหยิบถ้วยชาในมือหลี่ชิวหยวนไป แต่กลับถูก ฝ่ายหลังเบี่ยงมือหลบ

หลี่ชิวหยวนไม่พูดอะไร เพียงเปิดฝาถ้วยออกแล้วก็ม้วนน้ำดื่มไป อีกหนึ่ง

น้ำชาเย็นซืดแล้ว รสขมปร่าแผ่มาจากปลายลิ้น ในใจเขาตอนนี้

ก็ขมขื่นอยู่เล็กน้อยเช่นกัน

"นายท่าน!" เขาได้ยินผู้หญิงล่ำลือล่ำลึงพูดอยู่ข้างๆ "กระเพาะท่านไม่
จะตีเมฆาที่เย็นแล้วเช่นนี้ได้อย่างไรเจ้าคะ" สีหน้านางดูร้อนใจยิ่ง

หลี่ชิวหยวนเงยหน้ามองผู้หญิงปราดหนึ่ง จากนั้นก็เบนสายตาดูออก
เพียงเอ่ยปากสั่งนางเนิบๆ "ฝนหมึก ข้าจะคัดอักษร"

การคัดอักษรสามารถทำให้คนใจสงบได้

ที่แล้วมาเวลาหลี่ชิวหยวนมีเรื่องรบกวนจิตใจก็จะคัดอักษร แต่
ครูเดียวก็สามารถทำให้ใจสงบนิ่งดูจืดจางได้

หากแต่วันนี้ไม่รู้เป็นอย่างไร หลี่ชิวหยวนยิ่งคัดกลับยิ่งรู้สึกอารมณ์
ร้อนรุ่ม ไม่นานบนพื้นก็มีกระดาษที่เขียนพลาตถูกโยนทิ้งไว้จำนวนมาก

สุดท้ายเขาก็หยุดคัด โยนพู่กันขนแพะในมือลง แล้วนั่งขี้มกะที่
บนเก้าอี้

หลี่ชิวหยวนคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าใจตนเองนี่เส้นหยวนถึงรักใคร่
กับหลี่ชิวเหยาปานนั้น เมื่อก่อนนางมิใช่ชอบตน ตามตอแยะตนตลอด
หรือไร

ทว่ายามนี้นางถึงกับไม่แม้แต่จะมองหลี่ชิวหยวนเต็มๆ ตาแล้ว
ถึงจะผินใจคุยกับเขาสองคำก็ยังมึนทำทางเย็นชาอย่างที่สุด คล้ายต้องการ
ผลักไสเขาให้ออกห่างก็มีปาน

ตรงกันข้ามกับเวลาเส้นหยวนคุยกับหลี่ชิวเหยาโดยสิ้นเชิง ดวงตา
นางจะมีประกาย มุมปากก็มีรอยยิ้มไม่ว่าใครก็ล้วนมองออกได้ว่าตอนนี้
นางชอบหลี่ชิวเหยามาก

นี่ถึงที่เมื่อครูเส้นหยวนจับมือกับหลี่ชิวเหยา ยืนอยู่ข้างเขาด้วย

ท่าทางเอียงอาย บรรยากาศรอบตัวนางดูหวานซึ่ง หลีชีวิตหวานก็ยังรู้สึก
อารมณ์ร้อนกว่าเดิม

หลีชีวิตหวานเองก็ไม่รู้ว่าไฉนตนเองถึงเป็นเช่นนี้ เมื่อก่อนยาม
มองเห็นเส้นหยวนในใจเขาจะรู้สึกกระอา nang อย่างที่ สุดแท้ๆ แทบอยากให้
ตนเองไม่เห็นนางได้เป็นดี

ต่อมาได้รู้ว่าเส้นหยวนหมั้นหมายกับหวังซิ่นรุ่มซ้อจื่อของกวางผิงป้อ
หลีชีวิตหวานยังรู้สึกโล่งใจเสียด้วยซ้ำ รู้สึกว่าพอเส้นหยวนแต่งงานแล้ว
ต่อไปนางก็จะไม่มาตามพิวพันตนเองอีก

เวลานั้นหลีชีวิตหวานอยากให้เส้นหยวนรีบแต่งงานเร็วๆ ใจแทบขาด
ตอนนี้นางแต่งงานเข้าแล้วจริงๆ แต่คนที่แต่งงานกลับเป็นหลีชีวิตเหยา
...พี่ชายของเขา

ช่วงที่ผ่านมาหลีชีวิตหวานก็ได้ยินผู้อื่นพูดอยู่เนืองๆ ถึงขั้นว่า
บางครั้งยังได้เห็นเองกับตาว่าระหว่งเส้นหยวนกับหลีชีวิตเหยารักใคร่กัน
ปานใด

ในใจหลีชีวิตหวานรู้สึกโกรธซึ่งเส้นหยวนอยู่บ้าง
ยามนั้นนางมิใช่บอกว่าชอบเขา และยังบอกด้วยว่าบุรุษได้ห้ำหั่น
ไม่มีใครเทียบเขาได้แม้แต่คนเดียวหรือ

ทว่าพริบตาเดียวนางถึงกับหันไปติดต่อหลีชีวิตเหยาปานนี้ และ
ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาโดยสิ้นเชิงแล้ว เห็นได้ว่าวาจาในเวลานั้นของนาง
ล้วนใช้หลอกหลวงเขาเท่านั้น!

ครั้นถึงเวลาอาหารเย็นหลีชีวิตหวานก็ยังคงไม่กลับไปเรือนสู่ยุ่น

เสียเงินเงินคงโกรธจริงๆ แล้ว จึงมีได้ให้สาวใช้มาเชิญหลี่ชิวหยวน กลับไป กลายเป็นซูซิงต้องไปยกอาหารที่ครัวมาปรนนิบัติเขากินในห้องหนังสือ

พอหลี่ชิวหยวนกินเสร็จ ซูซิงก็เรียกสาวใช้นางหนึ่งเข้ามาเก็บถ้วยชาม

สาวใช้ที่เข้ามาสวมเสื้อก็สี่เขียวคราม หน้าตาทำทางดูมีน้ำมีนวล อยู่หลายส่วน หลี่ชิวหยวนเงยหน้ามองนางปราดหนึ่ง คลับคล้ายจะจำได้ว่านางเหมือนจะชื่อเสี่ยวเฟิง

เดิมที่หลี่ชิวหยวนมิได้ใส่ใจสาวใช้นางนี้ แค่มองปราดเดียวก็เป็นอันจบ แต่สายตาเขากลับมองเห็นถุงหอมที่ห้อยอยู่ตรงเอวนาง สีหน้าพลันเปลี่ยนไปอยู่ข้างทันที

เวลานี้เสี่ยวเฟิงเก็บถ้วยชามบนโต๊ะลงกล่องอาหารเรียบร้อยแล้ว จึงยอบตัวควระหลี่ชิวหยวน ทำท่าจะถือกล่องอาหารออกจากห้องไปทันใดนั้นก็พลันถูกหลี่ชิวหยวนเรียกเอาไว้ "เจ้าอย่าเพิ่งไป!"

เสี่ยวเฟิงรีบหยุดยืน เอ่ยถามอย่างเคารพนบนอบ "มีทราบว่ นายท่านมีงานใดจะสั่งหรือเจ้าคะ"

แม้นางจะเป็นสาวใช้ในห้องหนังสือนี้ อีกทั้งอยู่ที่นี้มาสองปีแล้ว แต่หลี่ชิวหยวนเป็นคนเย็นชา น้อยนักที่จะพูดกับผู้อื่นก่อน ไม่น่ว่าจะรู้ชื่อของนาง ทว่าวันนี้เขากลับพูดกับนาง...

เสี่ยวเฟิงใจเต้นไม่เป็นลำดับขึ้นมา

จากนั้นก็ได้ยินหลี่ชิวหยวนถามนางว่า "ถุงหอมที่ห้อยอยู่ตรงเอวเจ้าได้มาจากที่ใด" หากฟังดูดีๆ คล้ายจะได้ยินเสียงเขาสั่นเครือน้อยๆ

ชู่ซิงรู้สึกแปลกใจ นางปรนนิบัติรับใช้ข้างกายหลี่ซิวหยวนมาห้าปี เห็นเขามีท่าทางเรียบเฉยเสมอมา เดิมทีวันนี้ก็รู้สึกว่าเขาใจลอยมาตลอดบ่ายนั้นแปลกมากแล้ว ยามนี้เขายังถึงขั้นเสียงสั่นอีกด้วย

วันนี้นายท่านเป็นอะไรไปกันแน่

ด้วยเหตุนี้ชู่ซิงจึงมองไปที่ถุงหอมตรงเอวเสี่ยวเฟิง

เป็นถุงหอมผ้าตัวนสีน้ำเงินไพลิน ด้านบนปักลายไผ่เขียวสองสามลำ ภูเขาหินหนึ่งลูก และยังมีดอกกล้วยไม้อีกกอหนึ่ง เนื้อผ้าดีมาก ดูแล้วน่าจะเป็นผ้าตัวนหางโจว ทว่างานปักกลับไม่ได้เรื่อง ลวดลายที่ชู่ซิงปักออกมาหลังเรียนได้ครึ่งปีก็ยิ่งดีกว่านี้

เวลานี้เสี่ยวเฟิงก็กำลังก้มหน้ามองถุงหอมนี้เช่นกัน ในโสตได้ยินเสียงของหลี่ซิวหยวนพลันเร่งร้อนและเคร่งเครียดขึ้นมา "เจ้าไปเอาถุงหอมใบนี้มาจากที่ใดกันแน่ รีบบอกมา!"

เสี่ยวเฟิงซีกิ้วเป็นทุนเดิม พอได้ยินหลี่ซิวหยวนทำเสียงเคร่งเครียดเช่นนี้ก็ตกใจจนสองขาอ่อนยวบ เข้าทรุดลงกับพื้นทันที

"ระ...เรียนนายท่าน..." เสียงของเสี่ยวเฟิงสั่นเครือ ช้ายังเจือเสียงสะอื้น "ตะ...ถุงหอมใบนี้เดิมทีเป็นของเงินหลิวบัวชายข้างกายนายท่าน มีคนหนึ่งบ่าวช่วยปะชุนเสื้อผ้าให้เขา เขาจึงมอบถุงหอมใบนี้ให้บ่าวเป็นการขอบคุณ บ่าว...บ่าว..."

พูดถึงตรงนี้เสี่ยวเฟิงก็ไม่ว่าจะพูดอะไรต่อแล้ว นางไม่รู้เช่นกันว่าเหตุใดหลี่ซิวหยวนถึงถามเรื่องถุงหอมนี้กับนาง

หลี่ซิวหยวนแม้ปากเบาๆ ไม่ได้พูดอะไร ทว่าสายตากลับมองถุงหอมที่อยู่ตรงเอวเสี่ยวเฟิงโดยตลอด

183

หลี่ซิวหยวนจำได้ว่าถุงหอมใบนี้เป็นเส้นหยวนมอบให้เขา
เวลานั้นไม่รู้ว่าเป็นเส้นหยวนไปสืบเรื่องที่เขาชอบต้นไม้ที่ดูสูงส่งบริสุทธิ์
มาได้อย่างไร รุ่งๆ วันหนึ่งขณะเขากลับมาจากสำนักการศึกษาหลวง
ก็ถูกนางมาชวางทางไว้ ก่อนที่นางจะยึดถุงหอมใบนี้ใส่มือเขาทั้งใบหน้า
แดงก่ำ จากนั้นก็หมุนตัววิ่งหนีไป

เวลานั้นเขาใช้สองนิ้วคีบถุงหอมขึ้นมาดู เห็นว่าเป็นสีน้ำเงินไพลิน
ด้านบนปักลายไผ่เขียว ภูเขาหิน และดอกกล้วยไม้เอาไว้ ผ้าที่ใช้
มีคุณภาพดีอย่างที่สุด ทว่างานปักกลับดูไม่ได้เอาเสียเลย

เขาย่อมจะไม่รับสิ่งของที่เส้นหยวนมอบให้ มิหนำซ้ำยังเป็นของ
อย่างถุงหอมอีก นึกอยากจะทำตามไปคืนของให้นาง แต่นางก็หนีหายไป
ไม่เห็นเงาแล้ว

หลี่ซิวหยวนไม่มีทางตามไปคืนถุงหอมให้นางถึงสกุลเส้นแค้นไม่อาจ

ปล่อยให้ทุกคนล่วงรู้เรื่องที่เลือนหายตามพัวพันเขา ดีไม่ดีจะยังบังคับให้เขาแต่งงานอีกด้วย

เวลานั้นหลี่ชิวหยวนจึงโยนถุงหอมใบนี้ให้เจินหลิวบัวชายที่ตามอยู่ด้านหลังตนเอง สั่งให้เขาเอาไปทิ้งในที่ลับตาคน

คิดว่าเจินหลิวเห็นถุงหอมนี้ทำด้วยผ้าชั้นดี เสียขายที่จะโยนทิ้งจึงได้แอบเก็บเอาไว้เอง และต่อมาก็ได้มอบให้เสี่ยวเฟิง

พอได้เห็นถุงหอมใบนี้อีกครั้ง ในใจหลี่ชิวหยวนก็รู้สึกขบขันยิ่งเขาคิดแล้วสุดท้ายยังคงยื่นมือไปทางเสี่ยวเฟิง "เอาถุงหอมให้ข้า"

ได้ยินเช่นนั้นเสี่ยวเฟิงกับชู่ชิงต่างตระหนกตกใจยิ่ง

หากหลี่ชิวหยวนต้องการถุงหอม ไม่ว่าจะเป็นของคุณภาพดีเพียงใดก็สามารถหาได้ทั้งนั้น ใยต้องเป็นถุงหอมใบนี้ด้วย

ชู่ชิงจึงเอ่ยขึ้นทันที "นายท่าน หากท่านต้องการถุงหอม วันพรุ่งนี้บ่าวจะทำให้ท่านเอง ถุงหอมใบนี้ไม่... ไม่เหมาะกับท่านจริงๆ เจ้าคะ"

หากถุงหอมที่งานปักเป็นเช่นนี้ประดับอยู่บนตัวหลี่ชิวหยวน คนนอกเห็นเข้าจะต้องหัวเราะเยาะแน่นอน

แต่หลี่ชิวหยวนประหนึ่งไม่ได้ยินอย่างไรอย่างนั้น เขาไม่มองชู่ชิงแม้แต่แวบเดียว สายตาเอาแต่จับจ้องที่ถุงหอมใบนั้นโดยตลอด ชำน้ำเสียงก็เริ่มจะเย็นเยียบขึ้นมา "เอาถุงหอมให้ข้า"

เสี่ยวเฟิงมีหรือจะกล้าไม่ให้นางรีบปลดถุงหอมออกจากเอว จากนั้นก็ประคองยื่นไปเบื้องหน้าหลี่ชิวหยวนด้วยมืออันสั่นเทา

หลี่ชิวหยวนยื่นมือมาหยิบไป แม้ใบหน้าจะยังดูเย็นชาเหมือนที่แล่วมา แต่หากมองดูดีๆ ก็จะเห็นว่ามือเขากำลังสั่นเช่นกัน

หลังได้ถุงหอมไปหาลีชีวหยวนก็กำไว้ในมือแน่น รวากับกลัวว่า จะถูกใครแย่งไปก็มีปาน

เสี่ยวเฟิงลอบมองหาลีชีวหยวน เห็นคนตรงหน้ามีท่าทางเช่นนี้ ก็แทบจะทำให้คนนึกว่าเขาได้สมบัติสุดแสนล้ำค่าที่หายไปกลับคืนมา

ทว่าก็แค่ถุงหอมใบหนึ่งเท่านั้น อีกทั้งงานปักยังแย้อย่างมาก

เสี่ยวเฟิงไม่กล้าอยู่ในห้องต่อแล้ว หลังลุกขึ้นจากพื้นได้ก็หยิบ บล็อกอาหารหันหลังวิ่งออกไปทันที

เวลานี้ชูซิงเองก็ลอบมองหาลีชีวหยวนอยู่ตลอดเช่นกัน

เห็นเขามีท่าทางรักและทะนุถนอมถุงหอมใบนั้นอย่างที่สุด กำไว้ในมือแน่นไม่ปล่อย ทั้งยังมองดูมันอย่างใจลอยภายใต้แสงเทียนโดยไม่พูดไม่จา ไม่รู้ว่กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

ชูซิงยอมข้อมใจอย่างเลียงไม่ได้

มิใช่ของดีอะไรเสียหน่อย เป็นแค่ถุงหอมที่งานปักแย้ใบหนึ่ง...

มีหน้าซำจากที่เสี่ยวเฟิงบอกมาเมื่อครู่ นี่ยังเป็นของที่เงินหลิว มอบให้นางด้วย เห็นที่วันอื่นจะต้องหาตัวเงินหลิวมาถามเสียหน่อยแล้วว่า ถุงหอมนี้มีความเป็นมาอย่างไร

ขณะกำลังคิดเรื่องเหล่านี้ชูซิงก็พลันได้ยินสาวใช้มารายงานอยู่ ด้านนอก บอกว่า "แม่นางซิงอู๋มาเจ้าคะ"

ชูซิงรีบหันหน้าไปมองก็เห็นชิงอู๋เปิดม่านเดินเข้ามาแล้ว

ชิงอู๋เป็นหัวหน้าสาวใช้ของเซี่ยเจินเงินที่ติดตามมาจากบ้านเดิม ทั้งยังได้รับความไว้วางใจจากเซี่ยเจินเงินเป็นอันมาก แม้ชูซิงจะเป็น สาวใช้คู่เดียวของหาลีชีวหยวนอย่างเปิดเผย แต่กล่าวกันถึงที่สุดแล้วก็

เป็นเพียงสาวใช้นางหนึ่ง มิหนำซ้ำยังไม่เป็นที่ชื่นชอบของเสียเงินเงิน
ยามนางเห็นชิงอุ้มจะต้องเกรงใจ

ด้วยเหตุนี้ชิงจึงรีบยิ้มพรางก้าวไปเอ่ยถาม "มีดเพียงนี้แล้ว ไฉน
แม่นางชิงอุ้มจึงมาเยือนได้เล่า"

ชิงอุ้มไม่ได้เหลือบแลชูชิงโดยสิ้นเชิง เพียงยกบัตว์คารวะหลีชีวหยวน
จากนั้นก็กล่าวอย่างเคารพนบ "นายท่าน คำแล้ว ฮูหยินให้ข่าว
มาเชิญท่านกลับไปเจ้าคะ"

นี่คือเสียเงินเงินเป็นฝ่ายมางอนง้อแล้ว

ชูชิงได้ยินแล้วในใจก็พลันเต้นกระตุก หากยังคงมิได้ส่งเสียง เพียง
เงยหน้ามองหลีชีวหยวน ทว่ามือที่อยู่ในแขนเสื้อนั้นก็กำแน่น

ในมือหลีชีวหยวนยังกำถุงหอมใบนั้นไว้แน่น เขามิได้เงยหน้าขึ้นมา
เพียงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า "คืนนี้ข้าไม่กลับไป"

สีหน้าชิงอุ้มแข็งค้าง คิดแล้วนางก็ยังคงเอ่ยว่า "นายท่าน ฮูหยิน
กำลังรอท่านกลับไปนะเจ้าคะ..."

ยังพูดไม่ทันจบดีก็ได้ยินเสียงของหลีชีวหยวนดังขึ้น "ออกไป"

ชิงอุ้มมองดูสีหน้าเย็นชาของเขาแล้วก็ได้แต่ยกบัตว์คารวะ ก่อน
หันหลังเดินจากไป

ครั้นชิงอุ้มจากไป ภายในห้องก็เริ่มเงียบลงอีกครั้ง

ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินชูชิงถามขึ้นเสียงนุ่ม "นายท่าน คืนนี้ท่านจะ
นอนในห้องแห่งนี้หรือไม่เจ้าคะ บ่าวจะปูที่นอนให้ท่านเดี๋ยวนี้"

หลีชีวหยวนมิได้เอ่ยตอบ เพียงแค่พยักหน้า

ชูชิงเห็นเขาพยักหน้าก็เผยสีหน้าดีใจ รีบหันไปหยิบผ้าานวมที่มี

เตรียมพร้อมไว้ในตู้เสื้อผ้าออกมาปูลงบนเตียงลงรักหลังเล็กๆ ในห้องข้างฝั่งตะวันตก

กลางวันวันนี้ห้องฟ้าปลอดโปร่งและแดดดียิ่ง ชูชิงจึงขนผ้าห่มในตู้เสื้อผ้าออกมาตากแดด ยามนั้นนางยังคิดในใจว่าไม่แน่วันใดหลังชีวหยวนจะมาที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้านี้ แล้วอาจนอนค้างที่นี่ก็เป็นได้

ทว่าต่อมาชูชิงกลับขี้มเยาะตนเอง รู้สึกว่านางช่างคิดเข้าข้างตนเองโดยแท้ แต่ไรมาหลังชีวหยวนมาที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้าบ่อยครั้งนัก และยังไม่เคยนอนค้างที่นี่ แม้แต่ผ้าห่มที่เตรียมไว้เหล่านี้ก็ไม่รู้ว่าวางอยู่ในตู้มานานเท่าไรแล้ว

กระนั้นขณะที่ชูชิงก้มตัวปูที่นอน มุมปากนางก็ยังคงขื่นมาอย่างอดไม่ไหว ใจเริ่มเต้นตึกตักไม่เป็นลำดับ

จะว่าไปแล้ว แม้ชูชิงจะเป็นสาวใช้คนเดียวของหลังชีวหยวน แต่ก็แค่ตัวนางที่รู้ว่าระหว่างห้าปีมานี้หลังชีวหยวนเคยแตะต้องนางเพียงครั้งเดียว

อีกทั้งไม่กี่วันก่อนนางยังถูกเซี่ยเจินเงินหาเหตุไล่ให้มาอยู่ที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้านี้ ชูชิงยังนึกว่าชาตินี้คงไม่มีทางได้อยู่ใกล้หลังชีวหยวนแล้วเสียอีก

ทว่าสวรรค์เมตตา วันนี้อีกฝ่ายถึงกับมาที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้านี้แล้ว มีหน้าซำยังบอกว่าจะค้างคืนที่นี่ด้วย

ครั้งปูเตียงเสร็จเรียบร้อยชูชิงก็ไปที่ห้องข้างฝั่งตะวันออกเพื่อเชิญหลังชีวหยวนมานอน

หลี่ชิวหยวนลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนเดินเข้ามาในห้องข้างฝั่งตะวันตก มื่อยังคงกำถุงหอมใบนั้นไว้อยู่ เขาหยุดยืนที่หน้าเตียง ปล่อยให้ชู่ชิง ถอดชุดตัวนอกออกให้ตนเอง

แม้หลี่ชิวหยวนจะผอมแต่ก็ตัวสูง ชู่ชิงยืนอยู่เบื้องหน้าเขาก็สูงเพียงระดับอกเขาเท่านั้น

ขณะยกมือแก้สายผูกเสื้อให้หลี่ชิวหยวน หัวใจของชู่ชิงก็เต้นเร็วขึ้น กว่าเดิม แม้แต่ใบหน้าก็เริ่มร้อนผ่าว

หลังจากนำเสื้อตัวนอกของหลี่ชิวหยวนไปพาดไว้บนราวแขวนเสื้อ สีแดงชาดที่ด้านข้างเสร็จ ชู่ชิงกลับมาอีกครั้งก็เห็นเขาสวมเพียงชุดนอน สีเขียวคราม เลิกผ้าห่มขึ้นเตียงไปแล้ว และกำลังนั่งฟังราวเตียงอยู่

บนโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวเล็กที่ด้านข้างมีเชิงเทียนแปดเหลี่ยมลายคราม เขียนลายดอกเสาวรสวางอยู่อันหนึ่ง ด้านบนมีแสงเทียนสีส้มอุ่นจุดอยู่ มันส่องกระทบบนร่างหลี่ชิวหยวน ทำให้เขาดูหล่อเหลาบริสุทธิ์ขึ้นกว่าเดิม ถึงยามนี้เขาจะกำลังขมวดคิ้วก็ไม่อาจทำลายความสง่างามมีฐานของเขา

ชู่ชิงยืนนิ่งอยู่ข้างเตียง ยังคงมองหลี่ชิวหยวนด้วยสายตาเปี่ยมรัก ละมุน

หลี่ชิวหยวนไม่ได้เอ่ยปากบอกให้ชู่ชิงอยู่ต่อ นางย่อมไม่สะดวก จะเอ่ยปากพูดตรงๆ หากแต่นางก็ไม่เต็มใจจะหันหลังเดินออกไปทั้ง อย่างนี้

ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงเห็นหลี่ชิวหยวนเงยหน้าขึ้นมา ครั้นมองเห็นชู่ชิง ยังยืนอยู่ข้างเตียงไม่จากไปที่ใด เขาก็มีสีหน้าประหลาดใจ คล้ายแปลกใจว่า เหตุใดนางถึงยังอยู่

ทว่ามองเห็นชูชิงมีสีหน้าเอียงอาย ทั้งยังก้มหน้าดึงสายรัดเสื้อของตนเองเล่น หลี่ชิวหยวนมีหรือจะไม่เข้าใจเจตนาของนาง

เพียงแต่หลี่ชิวหยวนไม่ได้ฝึกฝนในเรื่องนั้นแม้แต่น้อย

ในห้าปีที่ชูชิงปรนนิบัติรับใช้เขามานี้ มีหนหนึ่งที่เขาพาชวนเขาไปกินอาหารที่หอสุรา เนื่องจากปฏิเสธไม่ได้จริงๆ เขาถึงได้ดื่มสุราไปหลายจอก คิดไม่ถึงว่าจะเมามาย

ขณะกลับมาก็ได้ชูชิงรับใช้ เขาเองก็ไมรู้ใจจนถึงได้ทำเรื่องเช่นนั้นกับนางอย่างเลอะเลือน ทว่าต่อจากนั้นเมื่อเขามีสติเต็มทีก็ไม่เคยจะต้องชูชิงอีกแม้แต่ครั้งเดียว

กระทั่งกับเสียเงินเงินที่เป็นภรรยาถูกต้องตามทำนองคลองธรรมของเขาเอง จำนวนครั้งที่ทำเรื่องเช่นนั้นก็มีจำกัดยิ่ง คล้ายว่ากระตุ่นอารมณ์ใดๆ ไม่ขึ้นก็มีปาน

ด้วยเหตุนี้หลี่ชิวหยวนจึงกล่าวกับชูชิง "ตอนกลางคืนข้าไม่ต้องให้ใครมารับใช้ เจ้าออกไปพักผ่อนเถอะ!"

ชูชิงได้ยินแล้ว ในดวงตาก็อดปรากฏแววมืดหวังออกมาไม่ได้

ทว่านางก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงเม้มปากยอบตัวครวระหลี่ชิวหยวนเป่าเทียนในห้องให้ดับ ก่อนหันหลังเดินออกจากห้องไป

หลี่ชิวหยวนจึงหลับตานอนเช่นกัน

ระหว่งกำลังเคลิ้มหลับเขาคล้ายว่ามองเห็นเส้นหยวน นางยื่นแขนขวางทางไปของเขาไว้ แล้วแหงนหน้ายิ้มยิ้มงามหยาดยิ้มให้กับเขา

เขายังคงทำสีหน้าเย็นชา ถามนางว่า 'ทำอะไร'

เส้นหยวนยิ้มกว้างยิ่ง ก่อนจะตอบอย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อย

'หลี่ชิวหยวน ข้าขอบท่าน! ท่านก็ขอบข้าด้วยได้หรือไม่'

เขามองรอยยิ้มงามเพริศพรั่งและฟังวาจาที่ไม่สำรวจเลยสักนิดของนาง ไม่รู้เหตุใดในใจไม่เพียงไม่รำคาญและไม่สะอิดสะเอียน กลับยังรู้สึกดีใจเป็นล้นพ้นด้วย

จากนั้นเขาก็กุมมือนางไว้ จูงนางเดินไปในตรอกเล็กกลับตามคนที่ด้านข้าง สองมือประกองใบหน้านาง ก้มศีรษะลงจุมพิตริมฝีปากนางอย่างแนบสนิท...

หลี่ชิวหยวนสะท้านเฮือก เขาพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา หัวใจในอกกำลังเต้นตุบๆ ไม่เป็นจังหวะ จากนั้นเขาก็รู้สึกอดสูและตระหนกตกใจยิ่งยวด

เมื่อครู่เขาถึงกับฝันถึงเส้นหยวน มีหน้าซ้ำในฝันเขายังทำเรื่องเช่นนั้นกับนาง ทำทางไม่ได้เย็นชาเหมือนที่เขาเป็นในนิยามปกติสักนิด กลับดูดันและดูเดือดยิ่ง

หลี่ชิวหยวนเสียวไป จากนั้นเขาก็ดึงมือขวาที่วางอยู่ในผ้าห่มออกมาตรงหน้า แขนผ้ามีออกนอก ในนั้นมีถุงหอมสีน้ำเงินโพลินใบก่อนหน้านี้อยู่

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่...

หลี่ชิวหยวนพลันรู้สึกสับสนวุ่นวายใจ ทว่าในฝันเมื่อครู่นี้ขณะเขากระทำเรื่องสนิทแนบแน่นกับเส้นหยวน ในใจเขากลับเปรมปรีดีและอึดเอมอย่างที่สุด ซึ่งที่แล้วมาเขาไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

เขาคลับคล้ายจะเข้าใจแล้วว่าเป็นเรื่องอะไร หากแต่เขาไม่เข้าใจว่าตนเองปล่อยยให้เรื่องราวกลายเป็นเช่นนิยามนี้ได้อย่างไร

ที่ผ่านมามาตอนที่เส้นหยวนขอบข้า ในใจข้าก็รู้สึกกระอานาง แต่บัดนี้นางเป็นพี่สะใภ้ของข้าแล้ว มีหน้าซ้ำนางก็ดูไม่แยะแสบซ้ำแม้แต่น้อย

เกิดในมอที่ไม้ออสานีสกุลนี้ 5

ซ้ำกลับเริ่ม...

คิดถึงตรงนี้หลังชิวหยวนก็กำถุงหอมในมือแน่น รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว
ที่อกปานถูกศรนับหมื่นแทงหัวใจ
ทว่าซ้ำยังจะทำอันใดได้อีกเล่า เขาหลับตาลงด้วยความทุกข์ทรมาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)